பத்திலிருந்து பிறவாமல் த்ருபதனுடைய பெரியயாகத்தில் பிறந்ததையும் சொல்லினன். அந்த மஹாத்மாவான பிராம்மணனுடைய உலகத்தில் மிக்க ஆச்சரியமான அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள், கதையை விரிவாகக்கேட்கவிரும்பி, 'த்ருபதன் புத்திரனுகிய த்ருஷ்டத்யும்னன் அக்னியிலிருந்தும், த்ரௌபதி யாகவேதியின் நடுவிலிருந்தும் பிறந்த ஆச்சரியம் எவ்வாறு? சிறந்த வில்லாளியும் த்ரோணருக்கு மரணத்தைக் கொடுப்பவனுமாகிய த்ருஷ்டத்யும்னன் சிறந்த வில்லாளியான த்ரோணரிடத்தில் அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் கற்றுக்கொண்டதும் எவ்வாறு? பிராம்மணரே! த்ரோணரும் த்ருபதனுமாகிய இருவரும் எவ்வாறு ஸ்நேகிதர்கள் ஆயினர்? யாருடைய செய்கையினல் வேறுபட்டனர்?' என்று கேட்டனர். அரசரே! புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்தப் பிராம்மணன், அப்போது அவையெல்லாவற்றையும் த்ரௌபதியின் ஜனனத்தையும் சொல்லலானுன்.

நூற்றெண்பதாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரோண த்ருபதர்களுடைய உற்பத்தியும் வரலாறும்.)

'கங்கையின் உற்பத்தியில், சிறந்த தவமுள்ளவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் எப்போதும் உறுதியான வ்ரதமுள்ளவருமாகிய பரத்வாஜரென்னும் மஹரிஷி இருந்தார். ஸ்நானஞ்செய்வதற்காகக் கங்கைக்குப்போன ரிஷி, முன்னேயே வந்து ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருந்த க்ருதாசியென்னும் அப்ஸரஸை அங்கே கண்டார். அப்போது நதிக்கரைக்காற்று அவளுடைய வஸ்திரத்தை அடித்துக்கொண்டுபோயிற்று. அப்போது பரத்வாஜரிஷி வஸ்திரம் விலகின அவளைக்கண்டு காமங்கொண்டார். பருவத்திலிருக்கும் பிரம்மசாரிக்கு வெகுகாலத்திற்குப்பின் அவளிடம் மனம்பற்றினதினல் வீர்யம் நழுவிற்று. பரத்வாஜரிஷி அதை த்ரோணமென்னும் பாத்திரத்தில் ஏந்தினர். சிறந்த ஞானவானன பரத்வாஜருக்கு அதிலிருந்து த்ரோணரென்னும் குமாரர் பிறந்தார். அவர் வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் முழுதும் ஓதினர். பரத்வாஜருக்கு ஸ்நேகனன ப்ருஷதனென்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனுக்கு அப்

போது த்ருபதனென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். ப்ருஷதனது புத்திரனும் க்ஷத்ரியஶ்ரேஷ்டனுமான அந்த த்ருபதன் ஒவ்வொரு நாளும் ஆஶ்ரமத்துக்குச் சென்று த்ரோணருடன்கூட விளையாடினன்; வேதாத்யயனத்தையுஞ் செய்தான். பிறகு, ப்ருஷதன் காலஞ்சென்றபோது அந்த த்ருபதன் அரசனானான். பரசுராமர் தமது தனம் முழுதையும் கொடுக்கக்கருதியிருப்பதாக த்ரோணர் கேள்வியுற்றார். வனத்திற்குப் புறப்பட்ட பரசுராமரை நோக்கிப் பரத்வாஜ புத்திரரான த்ரோணர், 'பிராம்மணோத்தமரே! நான் த்ரோணன்; த்ரவ்யத்தில் ஆசையோடு வந்திருக்கிறேனென்றறியும்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட பரசுராமர், 'இப்போது என்னால் தேகம் ஒன்றுமட்டுமே மிகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராம்மணனே! அஸ்திரவித்தை, தேகம் இந்த இரண்டினுள் ஏதாவதொன்றைவேண்டு' என்று சொன்னார். த்ரோணர், 'அஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் அவையெல்லாவற்றிற்கும் பிரயோக ஸம்ஹாரங்களையும் எனக்கு நீங்கள் கொடுக்கக் கடவீர்கள்' என்று கேட்டனர். ப்ருகுநந்தனரான பரசுராமர், 'அவ்வாறேயாகட்டும்' என்றுசொல்லி, உடனே அவருக்கு அஸ்திரங்களைக்கொடுத்தார். அப்போது த்ரோணர் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு க்ருதார்த்தரானார்.

துரோணர் பரசுராமரிடமிருந்து மிக்க சிறப்புள்ள பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ந்து மனிதர்களுள் மேற்பட்டவரானார். அதன்பின், பராக்ரமசாலியும் புருஷஸிம்மமுமாகிய த்ரோணர், த்ருபதனைச் சந்தித்து, 'சிநேகிதனான என்னைத் தெரிந்துகொள்' என்று சொன்னார். த்ருபதன், 'வேதமோதாதவன் வேதமோதினவனுக்கும் ரதயுத்தம் தெரியாதவன் ரதயுத்தம் தெரிந்தவனுக்கும் ராஜ்யமில்லாதவன் ராஜ்யமுள்ளவனுக்கும் தோழனாவதில்லை. தோழன் என்பதை முன்னிட்டு எதை விரும்பலாம்?' என்று சொன்னான். புத்திமானாகிய அந்தத் த்ரோணர், பாஞ்சால ராஜனைப்பற்றித் தம்மனத்துள் ஒரு நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு கௌரவஶ்ரேஷ்டர்களுடைய நகரமாகிய அஸ்தினபுரத்திற்குச் சென்றார். பீஷ்மர், வந்து சேர்ந்த சிறந்த புத்திமானான அந்தத் துரோணருக்குப் பலவகைத் தனங்களைக்கொணர்ந்துகொடுத்துத் தம்முடைய பேரன்மார்களை அவரிடம் சிஷ்யர்களாக ஒப்புவித்தார். பிறகு, த்ரோணர், தமது அந்தச் சிஷ்யர்களையெல்லாம் வருவித்துத் துருபதனைத் துன்பப்படுத்துவதற்காகப் பாண்டவர்களாகிய சிஷ்யர்களைப் பார்த்து, 'குற்றமற்றவர்களே! குருதக்ஷிணையொன்று என்னுள்ளத்திலிருக்

கிறது. நீங்கள் அஸ்திரவித்தையில் தேர்ந்தபிறகு, அது கொடுக்கத் தக்கதாகும். உண்மைசொல்லுங்கள்' என்றுசொன்னார். அப்போது, அந்த ஆசாரியர், அர்ஜுனன் முதலியவர்களால், 'அவ்வாறு ஆகட்டும்' என்று சொல்லப்பட்டார். பாண்டவர்களனைவரும் அஸ்திரங்களை அப்யஸித்துக் குருதக்ஷிணைகொடுக்க நிச்சயத்தோடிருந்த போது, துரோணர், மறுபடியும், 'பிருஷதனுடைய புத்திரனான துருபதன் சத்ராவதிநகரத்தில் ராஜாவாயிருக்கிறான். அவனிடமிருந்து அந்த ராஜ்யத்தைப் பறித்து உடனே எனக்குக் குருதக்ஷிணை விஷயமாகக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றசொல்லைச் சொன்னார். அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் பாஞ்சாலதேசத்தரசனிடம் பயந்தனர். மறுபடியும், பாண்டவர்கள் முதலியவர்கள் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களுடன் சேர்ந்து துரோணரால் அனுப்பப்பட்டார்கள். கர்ணன் துரியோதனன் முதலிய அந்த க்ஷத்திரியஶ்ரேஷ்டர்கள் துருபதனைச் சந்தித்துத் தோல்வியடைந்து திரும்பினர். பிறகு, பாண்டு புத்திரர்கள் ஐவரும் துருபதனை அவன் மந்திரிகளுடன் யுத்தத்தில் ஜயித்துக்கட்டித் துரோணருக்குக் காண்பித்தனர். யாராலும் ஜயிக்கமுடியாத தேவேந்திரனைப்போன்ற தேவேந்திர புத்திரனான அர்ஜுனன், தேவேந்திரன் தானவனை ஜயிப்பதுபோலப் பாஞ்சால ராஜனான துருபதனை அப்போது ஜயித்தான். மஹாபராக்ரமசாலியான அந்த அர்ஜுனனுடைய அந்தச் சிறந்த சக்தியைக்கண்டு யஜ்ஞஸேனனைச்சேர்ந்த ஜனங்களனைவரும் வியப்புற்று, 'சூரத்தன்மையில் அர்ஜுனனுக்கொப்பான ராஜபுத்திரன் இல்லை' என்று கூறினர்.

துரோணர், 'அரசனே! மறுபடியும் உன்னுடன் ஸ்நேகத்தை விரும்புகிறேன். ராஜாவாக இல்லாதவன் ராஜாவுக்குத் தோழனாக இருக்கத் தகுதியில்லையே? யஜ்ஞஸேனா! அதனால், ராஜ்யத்திற்காக உன்னுடன் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பஞ்செய்தேன். கங்கையின் தென் கரைக்கு நீ அரசன். வடகரைக்கு நான்' என்று சொன்னார். சிறந்த புத்தியுள்ள துரோணரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பாஞ்சால ராஜன், அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களிற் சிறந்த பிராம்மணோத்தமராகிய துரோணரை நோக்கி, 'பரத்வாஜ புத்திரரே! சிறந்த புத்தியுள்ளவரே! இவ்வாறே ஆகட்டும். உமக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நீர் எந்தநேசத்தை விரும்புகிறீரோ அது சாஶ்வதமாக இருக்கட்டும்' என்று சொன்னான். வீரர்களாகிய அந்தத் துரோண பாஞ்சாலரிருவரும் இவ்வாறு ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டும் மிகுந்த ஸ்நேகஞ்செய்துகொண்டும் தம்தம் இடம் சென்றனர்.

ஆனுல், அந்தப் பெரிய அவமரியாதை, சிறிதுநேரமாயிருந்தாலும், அவ்வரசனுடைய மனத்திலிருந்து விலகவேயில்லை. அவன் துயரப் பட்டுச் சரீரம் மெலிவுற்றனன்.

நூற்றெண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துருபதன் துரோணரைக்கொல்லுபவனுன புத்திரனை அடையவிரும்பி யாகஞ்செய்விப்பவரைத் தேடிச்செல்லுகையில் உபயாஜரிடம் சென்று அவர்வார்த்தையினுல் யாஜனுடைய ஸமீபம்சென்ற தும், புத்ரனுக்காக யாகம் நடந்தபொழுது அக்னி குண்டத்திலிருந்து த்ருஷ்டத்யும்னனும் பாஞ்சாலி யும் பிறந்ததும், அவர்களுக்குப் பெயரிட்ட தும், த்ருஷ்டத்யும்னனுக்குத் துரோணர் அஸ்திரவித்தை கற்பித்ததும்.)

கோபமூண்ட த்ருபதராஜன், துன்பத்தினுல் கெடுக்கப்பட்ட மனமுள்ளவனுகப் புத்திரோத்பத்தியைப் பெறவிரும்பி, கிரியை களில் ஸித்திபெற்ற பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களைத் தேடிக்கொண்டு அனேகம் பிராம்மண அக்ரஹாரங்களில் திரிந்தான். துரோண ராற் செய்யப்பட்ட துவேஷத்தை நினைத்துத் துருபதன் எப் போதும் உறங்காமலே இருந்தான்; 'எனக்குச் சிறந்த ஸந்ததி இல்லையே!' என்று எக்காலமும் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன், பிறந்திருந்த புத்திரர்களையும் சுற்றத்தார்களையும் வெறுப்பி னுல் 'சீ' என்று இகழ்ந்தான். துரோணருக்குப் பிரதிசெய்யவேண்டு மென்கிற விருப்பத்தினுல் பெருமூச்சுவிடுவதே காரியமாயிருந்தான். அவ்வரசர்க்கரசனுன துருபதன், துரோணரின் மஹிமையையும் கல்வியையும் ஆயுதப்பயிற்சியையும் செய்கைகளையும் நினைத்து முயற்சிசெய்தும், க்ஷத்திரியபலத்தினுல் அவருக்குப் பிரதிசெய்வதை அறியவில்லை. பிறகு, அவ்வரசன் யமுனையினருகிலும் கங்கைக் கரையினும் திரிந்துகொண்டுபோகையில் பரிசுத்தமான ஒரு பிராம் மண அக்கிரஹாரத்தை அடைந்தான். அவ்விடத்தில் [1] ஸ்நாதகனல் லாதவனும் தவமில்லாதவனுமான பிராமணன் எவனுமில்லை.

---

[1] பிரம்மசரிய வ்ரதத்தை ஒழுங்காக முடித்தவன்.

அவன், வேதம் ஓதுகிறவர்களும் மிகுந்த மகிமையுள்ளவர்களும் சிறந்த தவமுள்ளவர்களும் சாந்தியுடையவர்களும் மேன்மை பெற்றவர்களுமாகிய யாஜர் உபயாஜர் என்னும் இரண்டு பிரம்ம ரிஷிகளைக் கண்டான். வேதாத்யயனத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்களும் காஸ்யபகோத்திரத்தவர்களும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களுமாகிய அந்தப் பிராம்மணர்களிருவரும் துயரத்தைத்[1] தாண்டுவிப்பதில் மிக்க தகுதியுள்ளவர்கள். விரும்பினவற்றையெல்லாம் கொடுக்கப் பின் வாங்காதவனான அந்த த்ருபதன் அவர்களுடைய தவவன்மையை அறிந்து அவ்விருவரையும் அழைத்தான். அவர்களுள் தீவ்ரமான தவமுள்ளவரும் இளையவருமான உபயாஜரென்பவரை, விரும்பின பொருள்களைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி, சரணமடைந்தான். அவன், அவருடைய பாதத்தில் பணிவதில் ஊக்கத்துடன், வேண்டியவற்றை எல்லாம் கொடுப்பதாக இன்சொற்சொல்லி, முறைப்படி அவரைப் பூஜித்து, 'பிராம்மணரே! உபயாஜரே! த்ரோணர் மரணத்துக்குக் காரணமான ஒரு புத்திரனும் அர்ஜுனனுக்குப் பார்யை யாகத்தக்க ஒரு சிறந்த பெண்ணும் எந்தக் கிரியையினால் உண்டாவரோ அந்தக்கிரியை உங்களால் செய்யப்பட்டதானால் உங்களுக்குப் பத்துக்கோடி பசுக்களைக் கொடுப்பேன். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! அல்லது, உமது மனத்திற்கு மிக்க பிரியமானவை வேறு என்ன இருக்குமானாலும் அவற்றையெல்லாம் நான் கொடுப்பேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ரிஷி, 'நான் அப்படிச் செய்கிறவனல்லேன்' என்றே அவனுக்கு மறுமொழி சொன்னார். அந்த த்ருபதன் அவர்மனம் திருப்தியடையும்படி செய்யக்கருதி மறுபடியும் அவருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தான். பிறகு, ஒரு வருஷத்தின் முடிவில் பிராம்மணோத்தமரான அந்த உபயாஜர் ஒருசமயத்தில் துருபதனை நோக்கி இனியசொல்லாகச் சொல்லலானார்.

'அரசனே! என் ஜ்யேஷ்ட ஸஹோதரர் ஜனமில்லாத வனத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கையில் சுத்தமென்று பரிசோதிக்கப்படாத பூமியில் விழுந்திருந்த கனியை எடுத்தார். பின்னேசென்ற நான் என் தமயனாருடைய அந்தத் தகாத செய்கையைக் கண்டேன். அவர் சோதிக்காத பொருளைப் பெறும்விஷயத்தில் ஒருபோதும் ஐயப்படார். கனியைப் பார்த்தபின் பாபத்தைக்கொடுக்கும் அதன்குற்றங்களை அவர் ஆராய்ந்து பார்க்கவில்லை. எவர் அதன் சுத்தத்

---

[1] இங்கே, யாஜ உபயாஜர்களைக் கன்னிக்குப் பிறந்தவர்களென்றும் ஸூரிய பக்தர்களென்றும் பழையவுரை கூறுகிறது.

தைப் பகுத்தறியவில்லையோ அவர் மற்றவற்றிலும் எவ்வாறிருப்பார்? எவர் வேதாத்யயனஞ்செய்துகொண்டு குருகுலவாஸஞ் செய்கையில் மற்றவர்கள் எறிந்துவிட்ட பிக்ஷையை எப்போதும் புஜித்துக்கொண்டும் லஜ்ஜையைவிட்டு அன்னத்தின் சிறப்பை பலமுறை சொல்லிக்கொண்டும் இருந்தாரோ அந்த என் ஸஹோதரரைப் பிரயோஜனத்தை மட்டும் கருதுகிறவரென்று என் ஊகமென்னும் கண்ணினால் நான் அறிகிறேன். ராஜனே! அவரிடம் செல். அவர் உனக்குச் செவ்வையாக யாகம் செய்விப்பார்' என்று சொன்னார்.

அரசனும் உபயாஜர் சொல்லைக்கேட்டு அதனை மனத்துள் நினைந்து அருவருப்புடன் யாஜருடைய ஆச்ரமம் சென்றான். பிறகு, பூஜைக்குரிய யாஜரைச் செம்மையாகப் பூஜைசெய்து, 'ஸமர்த்தரே! எனக்கு யாகம் செய்வியும். உமக்கு எண்பதினாயிரம் பசுக்கள் கொடுப்பேன். துரோணருடைய விரோதத்தினால் கொதிப்புற்ற என்னை மகிழ்விக்கத் தகுதியுள்ளவராயிருக்கிறீர். அந்தத் துரோணர் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவர்; பிரம்மாஸ்திரத்திலும் தமக்கு மேல் உயர்ந்தவரில்லாதவர். அதனால், அந்தத் துரோணர் ஸ்நேக கலகவிஷயமாக என்னைச் சண்டையில் தோற்கச்செய்தார். கௌரவர்களுக்குச் சிறந்த ஆசாரியரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமாகிய அந்த த்ரோணருக்கு முன்நிற்கும் க்ஷத்ரியன் இந்தப் புவனியில் ஒருவனுமில்லை. த்ரோணருடைய பாணவரிசைகள் பிராணிகளின் தேகங்களை ஒழிக்கின்றவை. ஆறுமுழமுள்ள அவருடைய வில்லும் மிகப் பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. சிறந்த வில்லாளியும் மிகுந்த தைரியமுள்ளவருமாகிய அந்த த்ரோணர் பிராம்மணவடிவத்தோடு க்ஷத்ரியபலத்தை ஐயமின்றித் தடுத்துவிடுகிறார். பரசுராமரைப்போல க்ஷத்ரியர்களுடைய நாசத்திற்காக உண்டாக்கப்பட்டவராயிருக்கிறார். அவருடைய அஸ்திரபலம் பெரிது. புவியிலுள்ள மனிதர்களால் அவரைவெல்லமுடியாது. நெய் ஆஹுதி செய்யப்பட்ட அக்னியைப்போல பிரம்மதேஜஸை வஹிக்கும் அந்த த்ரோணர் க்ஷத்ரிய தர்மத்தை முன்னிட்டு யுத்தத்தில் வந்துசேர்ந்து எரித்துவிடுகிறார். பிரம்மதேஜஸ் க்ஷத்ரியதேஜஸ் இரண்டும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில், பிரம்மதேஜஸ் சிறந்தது. ஆதலால், நான் க்ஷத்ரியபலத்தினால் குறைவடைந்தவனாகப் பிரம்மதேஜஸை அடைக்கலமாகப் பற்றியிருக்கிறேன். த்ரோணரிற் சிறந்த உயர்ந்த பிரம்மஜ்ஞானியாகிய உங்களை அடைந்த பிறகு, துரோணரை அழிப்பவனும் போரில் வெல்லக்கூடாதவனுமான புத்திரனைப் பெறக்கடவேன். யாஜரே! அந்தக் கிரியையை

எனக்காகச் செய்யும்; பத்துக்கோடி பசுக்கள் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். யாஜர், அவனுக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி யாகஞ்செய்வதற்கு உரியவற்றை ஸித்தஞ்செய்தார். அவர், விருப்பமில்லாத உபயாஜரையும் குருவின் காரியமென்று ஏவினர். அப்படியாக அந்த யாஜர், துரோணரை அழிப்பதற்குப் பிரதிஜ்ஞை செய்தார். பிறகு, பெருந்தவமுள்ள உபயாஜர் அந்த அரசனுக்குப் புத்திரலாபத்திற்காக யாகம் செய்யும்படி அப்போது அவனுக்குச் சொல்லி, 'அரசனே! எவ்விதமான பிள்ளையை நீ விரும்புகிறாயோ அவ்விதமாக மிகுந்த சக்தியுள்ளவனும் சிறந்த ஒளியுள்ளவனும் மஹாபலசாலியுமான புத்திரன் உனக்கு உண்டாவான்' என்றார். அந்த த்ருபதராஜன் த்ரோணரைக் கொல்லுகிற புத்திரனைக் கருதி யாககாரியம் நிறைவேறுவதற்காக வேண்டியவற்றையெல்லாம் அவர் சொன்னபடியே சேகரித்தான்.

யாஜர், ஹோமத்தின் முடிவில் ராஜமஹிஷியை (நோக்கி,) 'ப்ருஷதியே! என் ஸமீபத்திற்கு வா. ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டு குழந்தைகள் உனக்கு உண்டாகப்போகின்றன' என்று கட்டளையிட்டார். அரசி, 'பிராம்மணரே! எனது வாய் சுத்தஞ் செய்யப்படவில்லை. தேகத்தில் உயர்ந்த வாஸனைகளையும் தரித்திருக்கிறேன். புத்ரோத்பத்திக்காக நான் ஒன்றையும் தொடக்கூடியவளாயில்லை. யாஜரே! என் விருப்பமான புத்ரோத்பத்திக்காக (ருதுஸ்நானம் வரை) காத்திரும்' என்றுசொல்ல, யாஜர், 'யாஜரால் பாகஞ்செய்யப்பட்டும் உபயாஜரால் மந்திரம் ஜபிக்கப்பட்டுமுள்ள ஹவிஸ் எவ்வாறு விரும்பினதைக் கொடாமலிருக்கும்? ஆதலால், நீ இப்போது வந்தாலும் வா; நின்றாலும் நில்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொன்னபிறகு, சுத்தமான ஹவிஸ் யாஜரால் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டபோது, ஜ்வாலைபோன்ற நிறமுள்ளவனும் உக்கிர ரூபமுள்ளவனுமாகிய தேவகுமாரனைப்போன்ற குமாரன் கிரீடத்தையும் உயர்ந்த கவசத்தையும் தரித்துக் கத்தி அம்பு வில்லுகளோடு, அடிக்கடி கர்ச்சனைசெய்துகொண்டு, அந்தத் தீயிலிருந்து எழுந்தான். அவன் அப்போது உயர்ந்த தேரிலேறிச் சென்றான். அப்போது பாஞ்சாலர்கள் மகிழ்ந்து 'நல்லது, நல்லது' என்று கூவினர். அப்போது ஸந்தோஷத்தால் ஆவேசங்கொண்ட அவர்களை இந்தப் பூமி தாங்கவில்லை. 'பாஞ்சாலர்களுக்குப் பயத்தைப் போக்குகிறவனும் புகழை உண்டுபண்ணுபவனும் த்ருபதராஜாவின் துயரத்தைப் போக்குபவனுமாகிய இந்த ராஜபுத்திரன் துரோணவதத்திற்காகப் பிறந்திருக்கிறான்' என்று ஆகாசத்தில்

ஸஞ்சரிப்பதும் கண்ணுக்குத் தெரியாததுமான ஒரு பெரிய பூதம் கூறிற்று. சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளும், பார்க்க அழகான அங் கங்களோடு கூடியவளும், மிகக்கறுத்தும் நீண்டும் தாமரையிதழ் களைப் போன்றுமிருக்கிற கண்களையுடையவளும், கறுத்த நிறம் உள்ளவளும், கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கின்ற கூந்தலையுடையவளும், சிவந்தும் உயர்ந்துமிருக்கும் நகங்களையுடையவளும், அழகிய புரு வங்களையுடையவளும், அழகிய பருத்த ஸ்தனங்களையுடையவளுமா கிய பாஞ்சாலியென்னும் ராஜகுமாரியும் தேவப்பெண்ணே நேரில் மானிட உருவமெடுத்ததுபோல யாகவேதிகையின் நடுவிலிருந்து எழுந்தாள். கருநெய்தல்மலரின் மணத்துக்கொப்பான அவளுடைய மணம் ஒரு குரோசம் வியாபித்தது. அவள் சிறந்த அழகுள்ள வள். பூமியில் அவளுக்கு நிகரில்லை. தேவர்களும் தானவர்களும் யக்ஷர்களும் விரும்பத்தக்க அந்தத் தேவதாரூபமுள்ள குமாரியைப் பார்த்து, ராஜபக்தியுள்ள ஜனங்கள், மனங்களித்து, 'பாண்டுபுத் திரனும் பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனுமாகிய அர்ஜுனனுக்குத் தகுதி உள்ளவள்' என்று உரைத்தனர். அழகான நிதம்பத்தையுடைய அவள் பிறந்ததைப்பற்றியும் அசரீரவாக்குச் சொன்னதாவது:— 'எல்லாப் பெண்களிலும் சிறந்தவளான கிருஷ்ணை க்ஷத்திரியர்களை நாசஞ்செய்யக் கருதுகிறவள். அழகான இடையுள்ள இவள் ஸம யத்தில் தேவகாரியத்தை நிறைவேற்றப்போகிறாள். இவள் காரண மாகக் கௌரவர்களுக்குப் பெரும்பயம் உண்டாகப்போகிறது' என்பது. அதைக்கேட்டுப் பாஞ்சாலர்களனைவரும் சிங்கக்கூட்டங் களைப்போலக் கர்ச்சித்தனர். சந்தோஷம் நிறைந்த இவர்களை இந் தப் பூமி தாங்கவில்லை. பாஞ்சாலராஜனாகிய த்ருபதன் அவளைப் பார்த்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். அந்த க்ருஷ்ணை என் னும் பாஞ்சாலியைத் தழுவிக்கொண்டும் பாண்டுவின் மருமகள் என்றுசொல்லி மடியில் எற்றிவைத்துக்கொண்டும் அவ்வரசன் சந்தோஷமடைந்தான். த்ருபதன்மனைவி, அவ்விருகுழந்தைகளை யும் கண்டு, 'இவர் இருவரும் என்னைவிட வேறு ஒருத்தியைத் தாயா ராக அறியாமலிருக்கவேண்டும்' என்று யாஜரைச் சரணமடைந் தாள். யாஜரும் ராஜாவின் விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதினதினால், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவளுக்குச் சொன்னார்.

பிராம்மணர்கள், 'ஸந்தோஷம் நிறைந்த மனத்தோடு கர்வமுள் ளவனாகவும் அதிக கோபமுள்ளவனாகவும் இருப்பதனால் 'த்ருஷ்டன்' என்றும், பராக்ரமமென்னும் தனமிருப்பதனாலும் கிரீடகுண்டலங் கள் முதலிய தனங்களுடன் பிறந்திருப்பதனாலும் 'த்யும்னன்' என்

றும், இந்தத் துருபதகுமாரன் த்ருஷ்டத்யும்னனென்று பெயருள்ள வனாக இருக்கட்டும்' என்றனர். நிறம் கறுப்பாயிருந்ததனால் அந்தக் குமாரிக்குக் கிருஷ்ணை என்றே பெயரிட்டனர். அவ்வாறு, அந்த ஆண் பெண் இரண்டு குழந்தைகளும் த்ருபதனுடைய மகா யஜ்ஞத்தில் பிறந்தனர். த்ருஷ்டத்யும்னன் வேதாத்யயனத்தில் கரைகண்டவனானான். பராக்ரமசாலியான த்ரோணர் த்ருபதபுத்திரனான த்ருஷ்டத்யும்னனைத் தம் வீட்டிற்கழைத்து அஸ்திரவித்தையைக் கற்பிக்கிறதற்காக வித்தியாரம்பம் செய்தார். சிறந்த புத்தியுள்ள துரோணர் விதியை விடுவிக்கமுடியாமல் அவசியம் நேரிடுமென்று நினைத்துத் தம் கீர்த்தியைக் காப்பாற்றுவதற்காக அதனை அவ்வாறு செய்தனர்.

நூற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் பாண்டவர்களை அரக்குமாளிகையில் எரித்ததை ஜனங்கள் சொல்லக்கேட்ட துருபதன் தன்புரோஹிதர்சொல்லால் பாண்டவர்கள் அழியவில்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தும் ஸந்தேகத்துடன் தன் புத்திரியின் விவாகத்தைக் குறித்து ஸ்வயம்வரம் ஏற்படுத்தியிருப்பதைக் குந்திக்கு ஒரு பிராம்மணன் சொல்வதும், பிரம்மணனுடன் பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலநகரம் செல்வதும்.)

உறுதியான அனுஷ்டானங்களுள்ள பிராம்மணர்கள், அரக்கு மாளிகையில் நடந்ததைக் கேள்விபுற்றுப் பாஞ்சாலராஜனான துருபதனிடம் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்கள் :—' த்ருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் மந்திரிகளுடன்கூடி இரகஸியமாக ஆலோசனைசெய்து பாண்டவர்களை அழிப்பதற்காக மிகக்கொடிய நிச்சயத்தைச் செய்தனர். மஹாராஜனே ! மிக்க கெட்டபுத்தியுள்ள புரோசனனென்னும் மந்திரி துரியோதனனால் ஏவப்பட்டு வாரணாவதஞ்சென்று பெரிய அரக்குமாளிகை கட்டி அந்த மாளிகையில் குந்தியுடன் மிகவும் அச்சமற்றிருந்த பாண்டவர்களை நடுநிசியில் எரித்துவிட்டான். அந்தத் தயையற்ற அற்பன், தானும் அந்த அக்னியினால்

எரிக்கப்பட்டான். இதைக்கேட்டபோதே, திருதராஷ்டிரன், பந்துக்களுடன் மிகுந்த ஸந்தோஷமுற்று, சிறிது வியஸனமும் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியுமாக விதுரரைநோக்கி, 'மிகத் தெரிந்தவனே! பாண்டவர்களுக்குப் பிண்டதானத்தையும் ஜலதர்ப்பணத்தையும் செய்' என்று கட்டளையிட்டு, 'ஆ! ஆ! அவர்கள் விதிவசமாக யமன்வீடு போயினரே!' என்றுசொல்லித் தன் உறவினருடன் அங்கே அழுதான். விதுரர் பீஷ்மருடன் கேட்டுப் பிரேதகாரியங்களைச் செய்தனர். பாண்டவர்களை அழிப்பதற்காகத் துராத்மாவான துரியோதனனால் இந்தக்காரியம் செய்யப்பட்டது. இந்தக் காரியம் செய்தவனை முன்னம் நாம் கண்டதுமில்லை; கேட்டதும் இல்லை. மிகுந்த பாக்யமுள்ளவனே! பாண்டவர்களைப்பற்றிய இந்தச் செய்தி நாங்கள் கேள்வியுற்றோம்' என்றனர். அவர்கள் சொன்னதைக்கேட்டு, சிறந்தபுத்தியுள்ள ராஜாவான யஜ்ஞஸேனன், தன்வயிற்றில் பிறந்தபிள்ளை இறந்துபோனால் ஒருவன் எவ்வாறு விசனப்படுவானோ அவ்வாறு பாண்டவர்களின் நாசத்தைப் பற்றிப் பரிதாபமுற்றான். அப்போது த்ருபதன், வ்யஸனத்துடன், நகரத்து ஜனங்களெல்லாரையும் மந்திரிகளையும் அழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

'அன்பர்களே! என்ன அழகு! என்ன தைரியம்! என்ன சூரத்தனம்! என்ன பலம்! அர்ஜுனனையே இரவும் பகலுமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவன் உடன்பிறந்தவர்களோடும் தாயாரோடும் கூடத் தீயில் எரிக்கப்பட்டானே! உலகத்தில் இதைக் காட்டிலும் புதுமை என்ன இருக்கிறது? காலம் யார்க்கும் தாண்டமுடியாதது. பிரதிஜ்ஞைசெய்தது பொய்யானதால் உள்ளத்திலுள்ள துயரத்தினால் இரவும் பகலும் தகிக்கப்படுகின்ற நான் இப்போது இவ்வுலகத்தில் என்னசெய்வேன்? குற்றமில்லாதவர்களான அந்த யாஜோபயாஜர்களிருவரையும் நான் சுச்ரூஷைசெய்து த்ரோணரைக் கொல்லுகிற புத்திரனையும் அர்ஜுனனுக்கு மனைவியாகிற பெண்ணையும் வேண்டினேன். அப்படியே யாஜர் எனக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்ததும் உலகத்துக்குத் தெரியும். யாஜர் புத்திரகாமேஷ்டியென்னும் ஹோமத்தைச் செய்தபிறகு, எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிற இந்தத் திருஷ்டத்யும்னனும் கிருஷ்ணையுமாகிய இருவரும் பிறந்தனர். அந்தப் பாண்டவர்கள் குந்தியுடன் இறந்தனர். நான் என்ன செய்வேன்?' என்று இவ்வாறு சொல்லித் துருபதன் மிகத்தாங்காதவனாக அழுதான். இப்படி அதிகமாக வ்யஸனப்படுகின்ற துருபதனைக்கண்டு ஸத்துவகுணமுள்ள

வரும் வித்தையின் நுட்பத்தைச் செவ்வையாக அறிந்தவருமாகிய புரோஹிதர், 'பாண்டவர்கள், பெரியோர்களுபதேசத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்கள்; தர்மானுஷ்டானம் செய்பவர்கள்; அப்படிப்பட்டவர்கள் அழியவுமழியார்கள்; தோல்வியுமடையார்கள்; இதனை ஸத்தியமாக நான் கண்டிருக்கிறேன். அரசனே! நீ கேள்; பிராம்மணர்களாற் சொல்லப்பட்டதும் வேதங்களில் நான் கேட்டதும் ஸத்தியந்தான். முன்னே இந்திரன் காணாமல்போய், இந்திராணி பிருஹஸ்பதியின் அபிப்பிராயத்தை அனுஸரித்து உடனே [1] உபஶ்ருதி கேட்க, அந்த உபஶ்ருதியினால் தாமரைக்கிழங்கின் கணுவில் அகப்பட்டானல்லவா? மஹாராஜனே! பாண்டவர்களைப்பற்றியும் நான் உபஶ்ருதி கேட்டேன். அந்தப்பாண்டவர்கள் ஏதோ ஓரிடத்தில் ஜீவித்திருக்கின்றனர்; ஸந்தேகமில்லை. நான் நிமித்தங்கள் கண்டேன். பாண்டவர்கள் இங்கேயே வருவார்கள். வேந்தனே! எந்தக் காரணம்பற்றி இங்கேவருவரோ அதைக்கேள். க்ஷத்ரியர்கள் கன்னிகாதானம் செய்வதற்கு ஸ்வயம்வரம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ராஜஶ்ரேஷ்டனே! நகரத்தில் ஸ்வயம்வரத்தைப் பற்றிப் பிரஸித்தஞ் செய்யவேண்டும். வேந்தனே! அந்தப்பாண்டவர்கள் தூரத்திலிருந்தாலும் ஸமீபத்திலிருந்தாலும் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தாலும் இன்னும் எங்கிருந்தாலும் ஸ்வயம்வரத்தைக் கேட்டுக் குந்தியுடன் கூட வந்துசேருவார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. அரசனே! ஆதலால், ஸ்வயம்வரத்தைப் பிரகடனம்செய்யவேண்டும்; காலதாமதம்செய்ய வேண்டாம்' என்றார்.

புரோஹிதர்சொல்லைக்கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்த த்ருபதன், அப்போதே நகரத்தில் பிரஸித்தஞ் செய்வித்தான். 'எழுபத்தைந்து நாட்களுக்குப்பின் தைமாதம் சுக்லபக்ஷம் ரோஹிணி நக்ஷத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் த்ரௌபதிக்கு ஸ்வயம்வரம் நிச்சயமாக நடக்கப்போகிறது' என்று நகரத்தில் பறையறைவித்தான். தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் தவமேதனமாகவுடைய ரிஷிகளும் ஸ்வயம்வரத்தைப் பார்க்கவிரும்பிப் போய்க்கொண்டேயிருக்கின்றனர்; சந்தேகமில்லை. பிராம்மணியே! உன் புதல்வர்கள் மஹாத்மாக்கள். மிக்க அழகுடையவர்கள். அந்த த்ரௌபதி தற்செயலாக இவர்களில் ஒருவனைக் கணவனாக அடையலாம்; உலகத்தில் பிரம்மாவினுடைய நல்லகருத்தை எவன் அறிவான்? ஆதலால்,

---

[1] உபஶ்ருதி—வாய்ச்சொல். உத் 40; த்ரோ 259-ஆம் பக்கங்களின் குறிப்புக்களிலும் பார்க்க.

விருப்பமிருந்தால் புத்திரர்களுடன்கூட நீ செல்லலாம். தபோதனையே! அந்தப் பாஞ்சாலதேசம் எந்தக்காலத்திலும் செழுமையானது. அந்த யஜ்ஞஸேனனென்னும் அரசனும் பிராம்மணர்களுக்கு உபகாரி; சொன்னசொல் தவறாதவன்; பட்டணத்து ஜனங்களனைவரும் பிராம்மணர்களிடம் அன்புடையவர்; எந்தக்காலமும் நாம் வேண்டாமலே அழைத்துக் கொடுப்பவர். நானும் இந்த என் சிஷ்யர்களுடன் கூட அங்கே போகிறேன். பிராம்மணியாகிய உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் ஒரு கூட்டமாகச் சேர்ந்துபோவோம்' என்றான். இவ்வளவு சொல்லைச் சொல்லி அந்தப் பிராம்மணன் நிறுத்தினன்.

நூற்றெண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலதேசத்துக்குப் புறப்படுவது.)

பரதஸ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! இதைக்கேட்டபின்னர், பாண்டவர்களனைவரும் மன்மதபாணங்களினால் துளைக்கப்பட்டு மனத்தினால் த்ரௌபதியை அடைந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! அதன்பின், மஹாபலசாலிகளான அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் அவ்விரவு முழுதும் அம்புதைத்தவர்கள்போல உள்ளத்தில் நோயுற்றவராயினர். அப்போது, ஸத்தியம் பேசுகிறவளாகிய குந்தி, தன் புதல்வர்களெல்லாரும் அந்த த்ரௌபதியினிடம் மனஞ்சென்றவர்களாயிருப்பதைக் கண்டு, யுதிஷ்டிரரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்.

'நாம் இந்த அழகானநகரத்தில் பிக்ஷை நிரம்பக்கிடைத்ததனால் மகிழ்ச்சியுற்று மஹாத்மாவான பிராம்மணருடைய இந்தக்ருஹத்தில் பலநாள் வாஸஞ்செய்தோம். வீரனே! இங்கு இவ்விடத்திலுள்ள அழகான காடுகளும் தோட்டங்களும் எவையோ அவையனைத்தையும் பலமுறை கண்டோம். பின்னும் அவைகள் பார்க்கப்பட்டால் இப்போது முன்போல நமக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டாக்கவில்லை. வீரனே! கௌரவனே! பிக்ஷைகளும் முன்போலக் கிடைக்கவில்லை. ஆதலால், உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் நாம் பாஞ்சாலதேசத்திற்குப் போவோம். வீரனே! புதிய இடங்களைக் காண்பது இனிமையானது. பகைவர்களைத் தொலைப்பவனே! பாஞ்சாலதேசம் செழுமையான

தென்றும் கேள்விப்படுகிறோம். அந்த யஜ்ஞஸேனராஜன் பிராம்மணப் பிரியனென்றும் கேட்டிருக்கிறோம். ஓரிடத்தில் நெடுங்காலம் வஸிப்பது தகாது; எனக்கும் அதில் விருப்பமில்லை. புத்திரனே! ஆதலால், உனக்கு விருப்பமிருந்தால் அங்கே போவது நலம்' என்றாள். யுதிஷ்டிரர், 'உனக்கு இஷ்டமான காரியம் எதுவோ அதுதான் எங்களுக்குச் சிறந்த நன்மை. ஆனால், என் தம்பிகள் போவார்களோ மாட்டார்களோ நான் அறியேன்' என்றுசொல்ல, பிறகு, குந்தி பீமஸேனனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நகுல ஸஹதேவர்களுக்கும் அங்கேபோகிறதைப்பற்றிச் சொன்னாள். அப்போதே, அவர்களும், 'அப்படியே ஆகலாம்' என்றனர். பிறகு, குந்தி, ராஜபுத்திரர்களாகிய பாண்டவர்களுடன்கூட அந்தப் பிராம்மணரை விடைகேட்டுக்கொண்டு மஹாத்மாவாகிய த்ருபதனுடைய அழகான நகரத்துக்குப் புறப்பட்டாள்.

நூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(புறப்படுகிறசமயத்தில் வியாஸபகவான் வந்து பாண்டவர்களுக்குத் த்ரௌபதி கிடைக்கப்போகிறளென்பதைச் சொல்லித் திரும்பிச் செல்வது.)

அப்போது, அந்த மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் மாறுவேஷத்தோடு வஸிக்கையில், ஸத்தியவதீபுத்திரரான வியாஸர் அவர்களைப் பார்ப்பதற்காக வந்தனர். வீரர்களாகிய பாண்டவர்கள், அவர் வந்ததைக் கண்டவுடன், எதிர்கொண்டுசென்று நமஸ்கரித்து அபிவாதனஞ்செய்து கைகூப்பி நின்றனர். பாண்டவர்களால் ரஹஸ்யத்தில் பூஜிக்கப்பெற்ற வியாஸர், அவர்களெல்லாருக்கும் உட்கார அனுமதிகொடுத்து, அவர்கள் உட்கார்ந்தபின், 'ஓ! வீரர்களே! சாஸ்திரத்தையும் தர்மத்தையும் அனுஸரித்து நடக்கிறீர்களா? பூஜிப்பதற்கு அருகர்களாகிய பிராம்மணர்கள்விஷயத்தில் உங்களுடைய பூஜை தவறுமலிருக்கிறதா?' என்று கேட்டனர். பிறகு, தர்மமும் ராஜநீதியுமடங்கிய வார்த்தையைச்சொல்லி, அந்த வியாஸபகவான், பற்பல புதிய கதைகளைக்கூறி மறுபடியும் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர்.

'ஒரு தபோவனத்தில் நுண்ணிய இடையையுடையவளும் அழகிய நிதம்பமும் அழகிய புருவங்களும் உடையவளும் எல்லாக்

குணங்களும் நிரம்பினவளுமாகிய ஒரு மஹாத்மாவான ரிஷியின் கன்னிகை இருந்தனள். ஆனால், அவள், தான்செய்த வினைகளினால் பாக்யம் குறைந்தவளாயிருந்தாள். அவள் அழகுள்ள கன்னிகையாக இருந்தும் அவளுக்குக் கணவன் கிடைக்கவில்லை. பிறகு, அதனால் துயரமுற்றுக் கணவனை வேண்டித் தவஞ்செய்யத்தொடங்கினாள். அவள் கடுந்தவஞ்செய்து சங்கரரை ஆராதித்தாள். அந்தக் கன்னிகையின் விஷயத்தில் சந்தோஷமடைந்த பகவானான சங்கரர், சிறந்த புகழுள்ள அவளைநோக்கி, 'வரம் கேள்; உனக்கு ஸுகம் உண்டாகட்டும். வரம் கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன்' என்றுசொன்னார். பிறகு, அவள் ஈச்வரரிடம், 'எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பின கணவனை விரும்புகிறேன்' என்று தன் விருப்பத்தைப் பலமுறை சொன்னாள். பாரதர்களே! பிறகு, பேசுகிறவரிற் சிறந்தவரான ஈச்வரர், அவளைநோக்கி, 'அன்புள்ளவளே! உனக்கு ஐந்து புருஷர்கள் வருவர்' என்று மறுமொழி சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கன்னிகை, பிறகு வரங்கொடுத்த ஈச்வரரைநோக்கி, 'தேவரே! பிரபுவே! நுமது அருளினால் நான் ஒரு கணவனை வரிக்கிறேன்' என்று சொன்னாள். மறுபடியும் ஈச்வரர், 'நீ என்னிடம் பதியைக்கொடும்' என்று ஐந்துதரம் சொல்லியிருக்கிறாய். ஆனால், நீ மற்றொருதேகம் எடுத்தபோது நான் சொன்னவாறு அந்த விஷயம் நடக்கும்' என்ற முடிவான சொல்லைச் சொன்னார். தேவதையைப்போல அழகுள்ள அந்தக் கன்னிகை த்ருபதன்குலத்திற் பிறந்திருக்கிறாள். த்ருபத புத்திரியாகிய சிலாக்யமான கிருஷ்ணை உங்களுக்கு மனைவியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். மஹாபலசாலிகளே! அதனால் பாஞ்சாலநகரத்தில் வாஸஞ்செய்யுங்கள். அவளை அடைந்த பிறகு, ஸௌக்யமுள்ளவர்களாவீர்கள்; நிச்சயம்' என்றுசொல்லி, மிகுந்த மஹிமையுள்ளவரும் மிக்க தவமுள்ளவரும் பாண்டவர்களுக்குப் பிதாமகருமான வியாஸர், பாண்டவர்களிடமும் குந்தியினிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார். [1] வீரர்களான பாண்டவர்கள் தாயாருடன்கூட அங்கிருந்து வேகமாகப்போயினர்.

---

[1] இது 178-ஆவது அத்தியாயம் 29-வது சுலோகம் முற்பாதியின் பொருள்.

நூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாஞ்சாலநகரத்துக்குப்போகிற பாண்டவர்கள் வழியில் ப்ராம் மணர்களோடு ஸம்பாஷணஞ் செய்வது.)

பகவானாகிய வியாஸர் சென்றபின், அந்தப்புருஷஸ்ரேஷ்டர் களும் வீரர்களுமான பாண்டவர்கள், மனக்களிப்புற்றுத் தாயா ருடன் புறப்பட்டனர்; இனத்தார்களுடன் பாஞ்சாலதேசத்துக்குச் செல்லும் பிராம்மணர்களை வழியில் கண்டனர். பிறகு, அந்தப்பிராம் மணர்கள், பிரம்மசாரிகளான பாண்டவர்களைநோக்கி, 'நீங்கள் எவ் விடத்திற்குப் போகின்றீர்கள்? எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்?' என் றனர். யுதிஷ்டிரர், 'நாங்கள் ஏகசக்ரநகரத்திலிருந்து புறப்பட் டோம்; ஸஹோதரர்கள்; தேவதாதர்சனஞ்செய்யும் உத்தேச முள்ள பிரம்மசாரிகள்; பாஞ்சாலதேசத்தில் துருபதநகரத்திற்கு நாங்களெல்லோரும் செல்லுகிறோமென்று நீங்கள் தெரிந்துகொள் ளுங்கள். நாங்கள் உங்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பு கிறோம். எங்களுக்கு மிகுந்த விருப்பமிருக்கிறது' என்றுசொன் னார். அதைக்கேட்ட பிராம்மணர்கள், 'இதோ நாங்கள் கூடவே புறப்பட்டிருக்கிறோம். நாங்களும் அங்கே செல்லுகிறவர்கள். அங்கே ஆச்சரியமாக விளங்கும் மஹோத்ஸவம் நடக்கப்போகிறது. அந்தஊரில் மஹாத்மாவாகிய யஜ்ஞஸேனனென்று சொல்லப்பட்ட துருபதனுக்குக் கர்ப்பத்தில் ஜனிக்காதபெண்ணிருக்கிறாள், அவள் ஸ்வயம்வரத்தில் நிற்கப்போகிறாள். அவள் அழகுள்ளவள்; அங் கங்களிற் குற்றமில்லாதவள்; மெல்லியவள்; புகழ்பெற்றவள்; துரோணருக்குச் சத்துருவும் பராக்கிரமசாலியுமான த்ருஷ்டத் யும்னனுடைய ஸஹோதரி; சூரனும் மஹாத்மாவும் ஸோமகர்களுள் மஹாரதனுமாகிய அந்த த்ருஷ்டத்யும்னன், வில்லம்புகளோடு, ஹோமஞ்செய்து ஜ்வலித்த அக்னியிலிருந்து பிறந்தவன். அவன் பிறக்கும்போது, 'இதோ இவன் துரோணருக்கு யமனும் சிஷ்யனு மாகப் பிறக்கிறான்' என்று அசரீரிவாக்குச் சொல்லிற்று. பெண் களுக்குள் இரத்தினமும் கறுத்த கண்களையுடையவளும் கருநெய்தல் மலர்போலக் கறுத்த நிறமுள்ளவளும் அவன்ஸஹோதரியுமாகிய அவள் அந்தப்பெருவேள்வியில் யாகமேடையிலிருந்து பிறந்தவள். யஜ்ஞஸேனன் குமாரியாகிய அந்தத் திரௌபதியென்னும் சிறந்த பெண்ணையும் அவளுடைய அந்த ஸ்வயம்வரத்தையும் பார்ப்பதற்கு

அங்கே போகிறோம். அரசர்களும், ராஜபுத்திரர்களும், மிகுந்த தக்ஷிணைகள் கொடுத்து முறைப்படி யாகங்கள்செய்தவர்களும், வேதாத்யயனஞ்செய்த பரிசுத்தர்களும், மஹாத்மாக்களான தபஸ்வி களும், அழகும் பலமுமுள்ளவர்களும், அண்டமுடியாதவர்களும், மஹாரதர்களும், அஸ்திரங்கள் கற்றவர்களுமாகிய இளவரசர்களும் அங்கே சேரப்போகின்றனர். அங்கே அந்த அரசர்கள், தம் தம் காரியஸித்திக்காகத் தனங்களையும் கோக்களையும் பக்ஷிய போஜ்யங் களையும் பலவகைத் தானங்களையும் எல்லாருக்குங்கொடுப்பார்கள். ஸ்வயம்வரத்திலிருக்கும் கிருஷ்ணையையும், அந்தராஜபுத்திரி அந்தச் சபையில் எந்த க்ஷத்திரியனை வரிக்கப்போகிறாளோ அவனையும் பார்த்து அந்தத் தானங்களையும் பெறுவோம். அப்போது மிகுந்த ஸாமர்த்தியமுள்ள [1] வைதாளிகர்களும், [2] நர்த்தகர்களும் [3] ஸூதர் களும் [4] மாகதர்களும், (நித்திரையினின்றும்) எழுப்புகிறவர்களும், பலதேசங்களிலிருந்தும் வந்துசேருவார்கள். இந்த விநோதத்தை அவ்விடத்திற்கண்டு தானத்தையும்பெற்றுக்கொண்டு மஹாத்மாக் களாகிய நீங்களும் உங்கள் தாயாரும் எங்களுடன்கூட ஸுகமாக வஸிக்கலாம். அழகானவர்களும் ஒரேவிதமான ரூபமுள்ளவர்களு மாகிய நீங்களெல்லாரும் வந்திருப்பதைக்கண்டு கிருஷ்ணை உள்ளம் பற்றி உங்களில் ஒருவனைக் கணவனாக வரிக்கலாம். அழகானவனும் சிறந்தகைகளுடையவனுமான உங்களுடைய இந்த ஒரு [5] ஸஹோ தரன் சந்தித்துக் கைச்சண்டைசெய்தால் பெருந்தனத்தை ஜயித்து விடுவான்' என்று சொன்னார்கள். யுதிஷ்டிரர், 'ஐயா! நிரம்ப ஸரியானது. யஜ்ஞஸேனனுக்குப் பெண்ணான திரௌபதியையும் அவளுடைய ஸ்வயம்வரமஹோத்ஸவத்தையும் பார்ப்பதற்கு அங்கே செல்வோம்' என்று சொன்னார்.

---

1 தாளமின்றிப் பாடுபவர்கள். 2 நட்டுவர்கள். 3 புராணங்கள் சொல்லுகிறவர்கள். 4 விருதுகளைப் பாடுபவர்கள். 5 பீமன்.

நூற்றெண்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாதிராத்ரியில் பாண்டவர்கள் கங்கைக்கரைசென்றதும், அங்கு ஸ்திரீகளுடன் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்த சித்ராரதன் என்னும் கந்தர்வனுடன் அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்ததும், அர்ஜுனன் ஆக்னேயாஸ்திரத்தால் அவனை எரித்துப் பிடித்ததும், கந்தர்வனுடைய மனைவியின் வேண்டுகோளினாலும் யுதிஷ்டிரனுடைய உத்தரவினாலும் மறுபடி அவனைவிடுவித்ததும், கந்தர்வன் ஆக்னேயாஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அர்ஜுனனுக்கு கந்தர்வாஸ்திரத்தைக் கொடுத்ததும், அவன் புரோஹிதரைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளும்படி பாண்டவர்களுக்குச்சொன்னதும்.)

ஜனமேஜயரே! புருஷச்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள், வடக்கேபோகின்ற மேடுபள்ளமில்லாத வழிகளினால் தாயாரை முன்னிட்டுக்கொண்டு குறிப்பிட்டபடி சென்றனர். பாஞ்சாலநகரத்தைக் குறித்து இரவும்பகலும் நடந்து தேவலோக நதியாகிய கங்கையை நோக்கிச் சென்றனர். புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள், சந்திராஸ்தமனகாலமாகிய நடுநிசியின் ஸந்தியில் ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வதற்காகச் சங்கரருடைய வாஸஸ்தானமாகிய கங்கைத் துறையைச் சேர்ந்தனர். மஹாரதனாகிய தனஞ்சயன், வெளிச்சத்திற்காகவும் ரக்ஷைக்காகவும் எரிகொள்ளியை எடுத்துக்கொண்டு அங்கே அவர்களுக்குமுன்னே சென்றான். ஏகாந்தமும் ரமணீயமுமான அந்தக் கங்காஜலத்தில் ஸ்திரீகளை விளையாடச்செய்து ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்த கந்தர்வராஜன், நதிக்கு வருகின்ற அவர்களுடைய சப்தத்தைப் பொறுமையுடன் கேட்டான். பலவானான அந்தக் கந்தர்வராஜன், அந்த ஒலி காதில் நுழைந்தவுடன், கோபங்கொண்டான். அவன், அங்கே வீரர்களான பாண்டவர்கள் தாயாருடன் இருக்கக்கண்டு உக்கிரமானவில்லை நாணேற்றிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்:—

'ராத்திரிகளின் முன்பாகங்களில் ஸந்தியை சிவந்து பயங்கரமாயிருக்கின்றதல்லவா? அதில் எண்பது விநாடிகள்போக மிச்சமுள்ள காலம் காமசாரிகளான யக்ஷகந்தர்வராக்ஷஸர்களுக்காக ஏற்பட்டதென்று சொல்லுகின்றனர். இதுதவிர, மற்றக்காலந்தான் மனிதர்கள்

தங்கள் வேலைகளில் பிரவிர்த்திப்பதற்குரியதென்று நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த [1] வேளைகளிலுள்ள ஆசையினால் ஸஞ்சரிக்கின்ற மூடர்களான மனிதர்களை நாங்கள் ராக்ஷஸர்களுடன் சேர்ந்து உபாயங்களைச்செய்து அடக்கிவிடுவோம். இதனாலேதான் பிரம்மஜ்ஞானிகளான ஜனங்கள், சேனையோடுகூடிய அரசர்களுள்பட எல்லாமனிதர்களும், இரவில் ஜலத்தினிடம் வருவதை மறுக்கின்றனர். தூரத்தில் நில்லுங்கள்; எங்கள் அருகில் அணுகவேண்டாம்; நான் கங்கா ஜலத்திற்கு வந்திருப்பதை நீங்கள் ஏன் அறியவில்லை? நான் உரிமையான சக்தியை ஆதாரமாகக்கொண்ட அங்காரபர்ணனென்னும் கந்தர்வனென்று அறியுங்கள். நான் கௌரவமுள்ளவன்; பொறாமைக்காரன்; குபேரனுக்கு அன்புள்ள ஸ்நேகிதன். இதுவும் அங்காரபர்ணம் என்று பெயர்பெற்ற என் வனம்; கங்கைக்கரையில் காமஸுகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு புதிதுபுதிதாக நான் ரமிக்கும் இடம். ராக்ஷஸர்களும் ஆபிசாரமார்க்கத்தை அனுஸரித்தவர்களும் தேவர்களும் மனிதர்களும் இங்கு அணுகமாட்டார்கள். குபேரனுக்குக் கிரீடம்போன்ற என்னிடம் எவ்வாறு நெருங்குகின்றீர்கள்?' என்றான்.

அர்ஜுனன், 'துர்ப்புத்தியுள்ளவனே! சமுத்திரத்திலும் இமயமலையினருகிலும் இந்தக் கங்காநதியிலும் இரவிலும் பகலிலும் ஸந்திவேளையிலும் யாருக்குப் பாத்தியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது? கந்தர்வனே! மேலும், நாங்கள் பூரணசக்தியுடையவர்கள்; அகாலத்தில்உன்னை ஆக்ரமித்தோம். கொடியவனே! யுத்தத்தில் சக்தியில்லாதமனிதர்களல்லவா உங்களைப் பூஜிக்கின்றனர்? இமயமலையில் பொற்கொடுமுடியிலிருந்து புறப்பட்ட இந்தக் கங்கை [2] ஏழுபிரிவுகளாகச் சென்று சமுத்திரஜலத்தைச் சேர்ந்தது. கங்கை, யமுனை, ப்லக்ஷஜாதை, ஸரஸ்வதீ, ரதஸ்தை, ஸரயு, கோமதி, கண்டகி இவற்றின் தீர்த்தத்தையும் அப்படியே (முன் சொன்ன) ஏழுநதிகளின் தீர்த்தத்தையும் பருகுபவர்களிடம் பாவங்கள் தங்குவதில்லை. கந்தர்வனே! இந்தக் கங்கை [3]ஒரு கரையுள்ளதாகவும் அழுக்கற்றதாகவும் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பிரவேசித்துத் தேவர்களில் அளகநந்தையென்ற கியாதியை அடைந்திருக்கிறது. கங்கையே [4] பிதிர்க்களையடைந்து தீவினைசெய்

---

1 ஸந்தியாகாலம்முதல் நடுஇரவு வரை.

2 1. வஸ்வோகஸாரா, 2, நளினீ, 3. பாவனீ, 4. ஸீதா, 5. சக்ஷுஸ், 6. ஸிந்து, 7. அளகநந்தை.

3 ஆகாயமொன்றையே கரையாகவுடையது.

4 பிதிர்க்களென்றது, பிதிர்லோகத்தை.

இவர்கள் தாண்டக்கூடாத வைதரணீநதியாக ஆகிறதென்று ஸ்ரீ வ்யாஸபகவான் சொல்லியிருக்கிறார். அந்தத்தேவநதியானது எந்தக் காலத்திலும் தடையில்லாதது; ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுப்பது; புண்ணியமானது; அதனை எவ்வாறு தடுக்க விரும்புகிறாய்? இது சாஸ்வதமான தர்மமன்று. தடுக்கமுடியாததும் எக்காலமும் தடையில்லாததுமாகிய புண்ணியமுள்ள கங்காஜலத்தை உன்பேச்சினால் நாங்கள் விரும்பினபடி ஏன் தொடாமலிருப்போம்?' என்று சொன்னான்.

அங்காரபர்ணன் அதனைக்கேட்டுக் கோபித்து வில்லைவளைத்துப் பல்லில் விஷமுள்ள ஸர்ப்பங்களைப்போன்ற கூர்மையான அம்புகளை விடுத்தான். பாண்டுபுத்திரனான தனஞ்சயன் எரிகொள்ளியையும் உத்தரீயமாயிருந்த தோலையும் வேகமாகச் சுழற்றி அவனுடைய அம்புகளெல்லாவற்றையும் விலக்கினான். அர்ஜுனன், 'கந்தர்வனே! பயப்படுத்துவது அஸ்திரம் தெரிந்தவர்களிடத்தில் பிரயோகிக்சப் படுவதில்லை; அஸ்திரம்தெரிந்தவர்களிடத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டால் அது நுரைபோல் அழிந்துவிடும். கந்தர்வனே! கந்தர்வர்களெல்லாரையும் மனிதருக்கு மேற்பட்டவர்களென்று நான் அறிவேன். ஆதலால், திவ்யாஸ்திரத்தினால் நான் யுத்தஞ்செய்வேன்; கபடயுத்தஞ் செய்யேன். கந்தர்வா! முன்னர் இந்த ஆக்நேயாஸ்திரத்தை இந்திரனுக்குப் பூஜ்யரும் ஆசாரியருமான பிருஹஸ்பதி பரத்வாஜமுனிவருக்குக் கொடுத்தனராம். பரத்வாஜரிடமிருந்து அக்னிவேஸ்யரும் அக்னிவேஸ்யரிடமிருந்து என்குருவும் இதனை அடைந்தனர். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டராகிய துரோணர் எனக்கு இதனைச் செம்மையாகக் கொடுத்தார்' என்று கோபத்துடன் சொல்லி, ஜ்வலிக்கின்ற ஆக்நேயாஸ்திரத்தைக் கந்தர்வன் மேல் பிரயோகித்தான். அந்த அஸ்திரம் அந்தக் கந்தர்வன் உதிரத்தை எரித்தது. அஸ்திரத்தின் தாபத்தினால் மூர்ச்சையடைந்து ரதத்தை விட்டுக் கீழே குதித்துத் தலைகவிழ்ந்து விழுகின்ற அந்தக்கந்தர்வனை, மஹாபலசாலியான அந்தத் தனஞ்சயன், புஷ்பமாலையோடு கூடிய தலைமயிர்களிற் பிடித்தான்.

பிறகு, அஸ்திரம் விழுந்ததனால் பிரஜ்ஞைதப்பின கந்தர்வனைத் தன் ஸஹோதரர்களருகில் இழுத்துவந்தான். கும்பீனஸி என்னு பெயருள்ள அந்தக் கந்தர்வபத்தினி, தன்பதியைக் காப்பாற்ற விருப்பமுள்ளவளாகி, யுதிஷ்டிரரைச் சரணமடைந்தாள். அவள், 'மஹானுபாவரே! என்னைக்காப்பாற்றும். இந்த என் கணவனைவிட்டு விடும். பிரபுவே! கும்பீனஸியென்னும் பெயருள்ள கந்தர்வப்பெண்

ணாகிய நான் சரணாகதி செய்கிறேன்' என்று சொன்னாள். யுதிஷ்டிரர், அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'அன்பனே! சத்ருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனே! யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்தவனும் புகழற்றவனும் பெண்ணை சதியாகவுடையவனும் பராக்கிரமம் கெட்டவனுமான பகைவனை எவன்கொல்வன்? இவனைவிட்டுவிடு' என்றார். அர்ஜுனன், 'கந்தர்வா! உயிரைப்பெற்றுக்கொள்; செல்; விசனப்படாதே. கௌரவராஜரான யுதிஷ்டிரர் உனக்கு இப்போது அபயங்கொடுக்கிறார்' என்றான்.

கந்தர்வன், 'உன்னால் ஜயிக்கப்பட்ட நான் அங்காரபர்ணனென்னும் முன்பெயரை விட்டுவிடுகிறேன். தனதுபெயர், புகழ்போன பிறகு, ஜன ஸபையில் சிலாக்கியமாகாது. நான் இந்த லாபத்தை நன்றாகப்பெற்றேன். திவ்யாஸ்திரங்களை உடையவனான அர்ஜுனனுக்குக் கந்தர்வர்களின் மாயையைச் சேர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன். விசித்திரமான இந்த எனது உத்தம ரதம் அஸ்திராக்கினியினால் எரிக்கப்பட்டது. ஆதலால், சித்ரரதன் என்ற பெயரோடிருந்த நான் இப்போது எரிக்கப்பட்ட ரதனானேன். முன்னே தவஞ்செய்து சம்பாதித்த இந்த வித்தை இருக்கிறது. இதனை என் உயிரைக்கொடுத்த மஹாத்மாவுக்கு இப்போது சொல்லப்போகிறேன்; தன் பராக்ரமத்தினால் வெல்லப்பட்டு அசையாமல் இருக்கச் செய்யப்பட்ட எதிரி சரணாகதனாகும்போது அவனுக்கு உயிரைக் கொடுப்பவனெவனோ அவன் எந்த நன்மைக்குத்தான் உரியவனல்லன்? இந்தவித்தை [1] சாக்ஷுஷியென்ற பெயருள்ளது. இதை மனு சந்திரனுக்குக்கொடுத்தார். சந்திரன் விஶ்வாவஸு என்னும் கந்தர்வனுக்குக் கொடுத்தான். விஶ்வாவஸு எனக்குக்கொடுத்தான். குருபரம்பரையாகக் கொடுக்கப்பட்ட இந்தவித்தை அற்பமனிதரை அடைந்தால் அழிந்துவிடுகிறது. இது வந்தவழியை நான் சொன்னேன். இதன் மஹிமையைப்பற்றி நான் சொல்லக்கேள். இம்மூன்று லோகங்களிலும் எந்த ஒன்றை எவன் கண்ணால்காண விரும்புவனோ எத்தகையதாகப் பார்க்க விரும்புவனோ அவன் அதனை அத்தகையதாகப் பார்க்கத் தகுந்தவனாவன். ஆறு மாத காலம் ஒற்றைக்காலால் நின்று தவஞ்செய்து இந்தவித்தையைப்பெற வேண்டும். விரதானுஷ்டானஞ் செய்தபின் இந்தவித்தையை உன்னிடம் வரும்படி நானே செய்வேன். வேந்தனே! இந்தவித்தையினால் நாங்கள் மனிதரைப்பார்க்கிலும் சிறப்புற்றோம். மகிமையைக் காணபித்துத் தேவர்களுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறோம். புருஷஶ்ரேஷ்டனே!

---

1 கண்ணைச்சேர்ந்தது.

நான் உனக்கும் உன்ஸஹோதரர்களுக்கும் கந்தர்வலோகத்திற்பிறந்த குதிரைகளில் தனித்தனியே நூறு நூறு கொடுக்கிறேன். உயர்ந்த நிறமும் மனோவேகமுமுள்ள தேவகந்தர்வர்களின் வாஹனங்களான அந்தக் குதிரைகள் இளைத்தாலும் பலக்குறைவில்லாமலிருக்கும். வேகத்திலும் மற்றெவற்றிலும் பின்வாங்கா. முன்னே தேவேந்திரனுக்காக விருத்ராஸுரனைக் கொல்வதாகிய வஜ்ராயுதம் விஸ்வகர்மாவினால் செய்யப்பட்டது. அது விருத்ரன் தலையிற்பட்டுப் [1] பத்துத் துண்டாகவும் நூறுதுண்டாகவும் சிதறிப்போயிற்று. அவற்றில், தேவர்களால் பிரித்தெடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தின் துண்டுகள் பூஜிக்கப்படுகின்றன. உலகத்தில் புகழையே தனமாக் உடையவையெல்லாம் அந்த வஜ்ராயுதத்தின் ரூபமென்றே சொல்லப்படுகின்றன. பிராமணனுக்குக் கை வஜ்ரம்; க்ஷத்திரியனுக்கு ரதம் வஜ்ரம்; வைசியர்களுக்குக் கொடை வஜ்ரம்; சூத்ரர்களுக்குத் தொழில் வஜ்ரம்; க்ஷத்திரியர்களின் வஜ்ரமாகிய ரதத்தின் ஒருபாகமாகியிருத்தலினால் குதிரைகள் முக்கியமானவையென்று சொல்லப்படுகின்றன. பெண்குதிரை தேரின் [2] அங்கத்தைப்பெறுகிறது. குதிரைகளில் தேர்ச்சியுள்ளவர்கள்தாம் சூரர்கள். கந்தர்வலோகத்திற்பிறந்த என்குதிரைகள் நினைத்தவர்ணமும் நினைத்தவேகமும் எடுத்து நினைத்தபோது வந்துநின்று நினைத்தகாரியத்தை நிறைவேற்றும்' என்றான்.

அர்ஜுனன், 'கந்தர்வனே! நீ என்னிடம் அன்புவைத்துக் கொடுத்தாலும் பிராணஸங்கடம்பற்றிக் கொடுத்தாலும் அந்த வித்தையையாவது பொருளையாவது ஞானத்தையாவது நான் விரும்பவில்லை' என்றான். கந்தர்வன், 'மஹான்களின் சேர்க்கையே ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதாகக் காணப்படுகிறது. நீ எனக்கு உயிரைக்கொடுத்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்த நான் உனக்கு வித்தையைக் கொடுக்கிறேன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அர்ஜுனா! உன்னிடமிருந்தும் உத்தமமான ஆக்னேயாஸ்திரத்தை வாங்கிக்கொள்வேன். அப்படிச் செய்தால் நியாயமாகும். காலதாமதம் வேண்டாம்' என்றான். அர்ஜுனன், 'சிநேகிதனே! கந்தர்வனே! அஸ்திரம் கொடுப்பதனால் உன்னிடமிருந்து குதிரைகளைப்பெறவிரும்புகிறேன். நம்மிருவருடைய ஸ்னேகமும் நீடித்திருக்கட்டும். எதனால் உங்களிடமிருந்து மனிதருக்குப் பயமுண்டாகுமோ அதைச் சொல். கந்தர்வனே! வேதந்தெரிந்தவர்களும் ஸாதுக்களும் சத்ருக்களைச் சிக்ஷிப்

1 பெருந்துண்டு பத்து, சிறுதுண்டு நூறு. 2 குட்டிபோடுகிறது.

பவர்களுமாகிய நாங்களெல்லாரும் இரவில் செல்லும்போது உன்னால் எந்தக்காரணம்பற்றி எதிர்க்கப்பட்டோமோ அந்தக்காரணம் யாது? சொல்' என்று கேட்க, கந்தர்வன், 'பாண்டுபுத்திரர்களே! உங்களுக்கு அக்னியுமில்லை; ஹோமமுமில்லை; நீங்கள் பிராம்மணர்களை முன்னிட்டுக்கொள்ளவுமில்லை. ஆதலால், என்னால் எதிர்க்கப்பட்டீர்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் பிசாசங்களும் பக்ஷிகளும் நாகங்களும், பிராம்மணரை முன்னிட்டுக் கொண்டு போகின்றவரை எதிர்ப்பதில்லை. [1] அக்னிவான்களிற் சிறந்தவனே! ஆதலால், உங்களுடைய பராக்ரமத்தையும் குலத்தையுமறிந்திருந்தும் உங்களுடைய இந்தயாத்திரையை நான் முதலில் தடுத்தேன். பரதஶ்ரேஷ்டனே! மூன்றுலோகங்களிலும் உங்களை அறியாதவன் யார்? சிறந்தமஹிமையுள்ள உங்கள் குணங்களினுண்டானதும் சிறந்ததும் அழகுள்ளதுமாகிய புகழ் எங்கும் பரவியிருக்கிறது. ஞானமுள்ளவர்களாகிய யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் பிசாசர்களும் நாகர்களும் அஸுரர்களும் குருவம்சத்தின் வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றனர். வீரனே! சிறந்தபுத்தியுள்ள உன்முன்னோர்களின் குணங்களை நாரதர்முதலிய தேவரிஷிகள் சொல்ல யான் கேட்டிருக்கிறேன். கடல்சூழ்ந்த இந்தப்பூமியெல்லாம் ஸஞ்சரித்த நான் உன் உயர்ந்தகுலத்தின் பெருமையை நேராகவும் கண்டிருக்கிறேன். அர்ஜுனா! வேதத்திலும் வில்வித்தையிலும் உனக்கு ஆசாரியரும் மூன்றுலோகங்களிலும் வ்யாபித்த புகழுள்ளவருமாகிய துரோணரை நான் அறிவேன். வேதந்தெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவரும் ஆயுததாரிகளுக்கெல்லாம் மேலானவரும் பாணப்பிரயோகங்களிலும் அஸ்திரப்பிரயோகங்களிலும் வில்லெடுப்பதிலும் நிபுணரும் பிருஹஸ்பதிபகவானுடைய சிஷ்யர்களிற் சிறந்தவருமான துரோணரை அறிவேன். கௌரவஶ்ரேஷ்டனே! தர்மதேவதை, வாயு, இந்திரன், அசுவினிதேவர்கள், பாண்டு இவ்வறுவரும் கௌரவவம்சத்தைவிருத்திசெய்தவர்களென்று நான் அறிந்திருக்கிறேன். குந்திபுத்திரனே! தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் உத்தமர்களாகிய இவர்கள் உன் தந்தையர்களென்றுநானறிவேன். ஸஹோதரர்களாகிய நீங்களனைவரும் தெய்வத்தன்மையுள்ளவர்கள்; மஹாத்மாக்கள்; ஆயுததாரிகளெல்லாரிலும் சிறந்தவர்கள்; சூரர்கள்; விரதங்களை நன்றாகஅனுஷ்டானஞ்செய்பவர்கள். அர்ஜுனா! பரிசுத்தாத்மாக்களாகிய உங்களுடைய சிறந்தஉள்ளத்தையும் அறிவையும் அறிந்தும் இங்கே உங்களுக்குத் தடைசெய்தேன். கௌரவனே! மேலும்,

---

[1] ஆக்னேயாஸ்திரமிருப்பதுபற்றி இங்ஙனம் அழைத்தது.

கைவன்மையாகிற தனத்தையடைந்த ஆண்பிள்ளை பெண்களினருகில் தனக்கு அவமதிப்புவருவதைப் பொறுக்கமாட்டான். கௌந்தேயனே! இரவில் எங்களுக்குப் பலம் இன்னுமதிகமாகும். ஆதலால், மனைவிகளுடனிருந்த எனக்குக் கோபம்வந்தது. தபதியின் வம்சத்தை விருத்திசெய்பவனே! அப்படிப்பட்ட நான் இந்தச்சண்டையில் எந்தக்கிரியையினால் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேனோ அதை நான் சொல்லக்கேள். அர்ஜுனா! பிரம்மசரியம் சிறந்ததர்மம். அஃது உன்னிடத்தில் தவறாமலிருக்கிறது. அதனால், யுத்தத்தில் நான் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேன். பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனே! எந்த க்ஷத்திரியன் காமத்தை அடக்காமலிருப்பனோ அவன் இரவில் யுத்தத்திற்கு வருவானாயின் எவ்வகையிலும் பிழைத்திரான். அர்ஜுனா! புலன்களை அடக்காதவனாயிருந்தாலும் எவனொருவன் பிராம்மணர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டிருப்பனோ புரோகிதரை முன் வைத்துக்கொண்ட அவன் ராத்திரியில் சஞ்சரிக்கும் பூதங்களையெல்லாம் வெல்வன். தபதிவம்சத்திற் பிறந்தவனே! ஆதலால், மனிதர்களுக்கு இவ்வுலகில் எந்த நன்மை விரும்பப்படுவதாயிருந்தாலும் அந்தக்காரியத்தில் சித்தத்தைஅடக்கின புரோஹிதர்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஆறு அங்கங்களுள்ள வேதத்தில் ஊக்கமுள்ளவரும் சுத்தரும் பொய்யாதவரும் தர்மசிந்தனையுள்ளவரும் தேர்ந்த அறிவுள்ளவருமாகிய புரோகிதர் அவர்களுக்கு இருக்கவேண்டும். எந்த அரசனுக்குத் தர்மந்தெரிந்தவரும் சிறந்தவாக்குள்ளவரும் நல்லொழுக்கமுள்ளவரும் சுத்தருமாகிய புரோஹிதர் இருப்பரோ அந்த அவனுக்கு ஜயம் நிச்சயம். அதன்பிறகு, ஸ்வர்க்கமும் நிச்சயம். ராஜாவானவன் கிடைத்தற்கரிய லாபத்தைப் பெறுவதற்கும் கிடைத்ததைக் காப்பதற்கும் குணங்கள்நிரம்பின புரோஹிதரை முன்வைத்துக் கொள்ளக்கடவன். எவன் செல்வத்தையும் கடலை ஆடையாக உடுத்த பூமிமுழுமையையும் தான் அடைய விரும்புவனோ அவன் புரோஹிதர் கருத்தில் நிற்கவேண்டும். தாபத்யனே! பிராம்மணனை வைத்துக்கொள்ளாத ஓர் அரசன் வெறுமையான சூரத்தனத்தாலும் குலத்தாலும் பூமியை ஜயிப்பது எங்கும் இல்லை. கௌரவர்களின் வம்சவிருத்திசெய்கிறவனே! ஆதலால், பிராம்மணனை முன்வைத்துத்தான் ராஜ்யத்தை நீடுழிகாலம் ஆளக்கூடுமென்று அறி' என்றான்.

நூற்றெண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸூர்யனது பெண்ணான தபதியின் சரித்திரமும், ஸூர்யன் தன் பக்தனான ஸம்வரணனுக்குத் தன் பெண்ணைக் கொடுக்க நிச்சயஞ் செய்ததும், வேட்டையாடப்போன ஸம்வரணன் மலையில் தபதியைக் கண்டு காமமுற்றதும், அவன் அவளுடன் ஸம்பாஷணஞ்செய்ய ஆரம்பித்ததும், அவள் மறைந்ததும்.)

அர்ஜுனன், 'இங்கு என்னைப்பார்த்துத் தாபத்யனென்ற சொல்லைச் சொன்னாயல்லவா? அந்தத் தாபத்யனென்பதன் பொருளைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். எவளைப் பற்றி நாங்கள் தாபத்யர்களாயிருக்கிறோமோ அந்தத் தபதியென்பவள் யார்? ஸாதுவே! ஸத்புருஷனே! நாங்கள் கௌந்தேயர்களல்லவா? உண்மையை அறியவிரும்புகிறேன்' என்றான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தக் கந்தர்வன், மூன்றுலோகங்களிலும் புகழ்பெற்ற குந்திபுத்ரனாகிய தனஞ்சயனுக்குக் கதை சொல்லத் தொடங்கினான்.

'புத்திமான்களெல்லாரிலும் சிறந்த பார்த்தனே! ஆகட்டும்; இந்த விநோதமான கதையை நடந்தபடி முழுதும் உனக்குச் சொல்வேன். தாபத்யனென்றசொல்லை உனக்கு எந்தக் காரணத்தினால் சொன்னேனோ அதனை உனக்குச்சொல்லப்போகிறேன். மனவூக்கத்துடன் கேள். பிரபுவே! ஆகாயத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டு தன் ஒளியினால் ஸ்வர்க்கத்தையும் வியாபிக்கின்றானே, இந்தத் தேவனாகிய ஸூர்யனுக்குத் தகுதியான பெண்ணும் ஸாவித்ரிக்கு இளையவளுமான தபதியென்பவள் ஒருத்தி இருந்தாள். தவத்துடன்கூடிய தபதி மூவுலகிலும் பெயர்பெற்றவள். தேவப் பெண்களிலும் அஸுரப்பெண்களிலும் யக்ஷப்பெண்களிலும் ராக்ஷஸப் பெண்களிலும் அப்ஸரஸுகளிலும் கந்தர்வப்பெண்களிலும் எவளும் ரூபத்தில் அவளுக்கு ஒப்பாக இருந்ததில்லை. அந்தப் பெண் அழகான பிரிவுகளையுடையவையும் குற்றமற்றவையுமான அங்கங்களோடு கூடியவளும் மிகக் கறுத்தும் நீண்டுமுள்ள கண்களையுடையவளும் நல்லொழுக்கமுள்ளவளும் கற்புள்ளவளுமாயிருந்தாள். பாரதனே! ரூபத்தினாற் சோபிக்கின்ற அந்தப் புதல்வி பதினாறுவருஷங்களாகி, பருவமடைந்து, விவாஹத்திற்குரிய பெண்ணாயிருந்ததைக் கண்டு, சூரியன் அழகிலும் ஒழுக்கத்திலும் குணத்திலும் கல்வியிலும் அவளுக்கு ஈடான

கணவனொருவனும் மூன்றுலோகங்களிலும் இருப்பதாக நினைக்க வில்லை. ஸூர்யன், கன்னிகாதானத்தைப்பற்றி நினைத்து, அந்த விஷயத்தில் நிச்சயம் பெறவில்லை. கௌந்தேயனே! அப்போது, ரிக்ஷனுடைய புத்திரனும் கௌரவர்களிற் சிறந்தவனும் பலசாலியுமான ஸம்வரணராஜன், நியமத்தோடு சுத்தனாக இருந்து அர்க்கியம், கந்தம், புஷ்பம் முதலியவற்றினாலும் புலன்களை அடக்குவதனாலும், உபவாஸத்தினாலும், தியானத்தினாலும், பலவகைகளாக ஸூரியனை ஆராதனஞ்செய்தான். கௌரவபுத்திரனே! அவன் அகங்காரத்தை விட்டுப் பரிசுத்தனாக சுஶ்ரூஷை செய்துகொண்டு ஸூரியன் உதயமாகும்போது பக்தியுடன் பூஜை செய்தனன். பிறகு, நன்றி அறிந்தவனும் தர்மம் தெரிந்தவனும் பூமியில் அழகில் நிகரற்றவனுமாகிய ஸம்வரணனைத் தபதிக்குச் சரியான கணவனென்று ஸூரியன் நினைத்தான். கௌரவனே! பிறகு, பெயர்பெற்ற குலத்தோனும் அரசர்களிற் சிறந்தவனுமான அந்த ஸம்வரணனுக்கு ஸூரியன் அந்தக் கன்னிகையைக் கொடுக்கக்கருதினான். ஆகாயத்தில் ஜ்வலிக்கும் கிரணங்களோடு கூடிய ஸூரியன் தன் ஒளியினால் எவ்வாறு எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறானோ அவ்வாறே பூமியில் ஸம்வரணராஜன் தன் பிரகாசத்தினால் பிரகாசிக்கச்செய்துகொண்டிருந்தான். பார்த்தனே! பிரம்மநிஷ்டர்கள் உதயமாகிற ஸூரியனை எவ்வாறு பூஜிக்கின்றனரோ அவ்வாறே பிராம்மணவருணத்திற்குத் தாழ்ந்தவருணத்து ஜனங்கள் ஸம்வரணனைப் பூஜித்தனர். அந்த ஸ்ரீமானாகிய ஸம்வரணராஜன், மிகவும் விரும்பப்படுவதனாலும் அன்பர்களுக்கு இனியனாயிருத்தலாலும் சந்திரனையும், மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைமையாலும் பகைவர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்வதினாலும் ஸூர்யனையும் மிஞ்சியிருந்தான். கௌரவனே! இவ்வகையான குணங்களும் அனுஷ்டானங்களுமுள்ள அந்த ஸம்வரண ராஜனுக்குத் தபதியென்னும் தன் கன்னிகையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சூரியன் தானாகவே மனங்கொண்டான். பார்த்தனே! பிறகு, ஒருநாள் அளவற்ற பராக்ரமமுள்ள ஸ்ரீமானான அவ்வரசன் மலைபைச்சார்ந்த வனத்தில் வேட்டையாடித் திரிந்துகொண்டிருந்தான். கௌந்தேயனே! வேட்டையில் திரிந்த அவ்வரசனது நிகரற்ற குதிரை, பசியும் தாகமுமடைந்து மலையில் இறந்தது. பார்த்தனே! அவ்வரசன், குதிரையிறந்ததனால் கால்களாலேயே மலைமேல் ஸஞ்சரிக்கையில், உலகத்தில் நிகரற்றவளும் நீண்ட கண்களையுடையவளுமான ஒரு கன்னிகையைக் கண்டான். எதிர்ப்படைகளை வருத்தத்தக்கவனாகிய அவ்வரசஸிம்மம் தனித்திருந்த அந்தக்கன்னிகை

யைச்சந்தித்துக் கண்கள் அசையாமல் பார்த்தான். அவ்வரசன் அவளை அழகினால் ஸ்ரீதேவியென்றே நினைத்தான்; திரும்பவும், அழகினாலும் ஒளியினாலும் ஆதித்யனுடைய ஒளியே தவறிவிழுந்த தென்றும் அக்னிஜ்வாலையென்றும் ஊகித்தான்; மாசற்றிருப்பத னாலும் மனத்தைக்கவருவதனாலும் களங்கமற்ற சந்திரகலையென்றும் நினைத்தான். மிகக்கறுத்த கண்களையுடைய அவள், மலையின்மேல் எந்தவிடத்தில் நின்றாளோ அந்த இடத்தில் பொற்பிரதிமைபோலப் பளபளப்புடன் சோபித்தாள். அவளுடைய விசேஷமான ரூபத்தி னாலும் அலங்காரத்தினாலும் அம்மலையிலுள்ள மரங்கள் சிறுகிளை கள் கொடிகளுடன் பொன்மயம் போலிருந்தன. அவ்வரசன் அவ ளைக்கண்டு எல்லாலோகங்களிலுமுள்ள பெண்களையும் அவமதித் தான்; தான் கண்படைத்ததற்குப் பயன் கிடைத்ததாகவும் நினைத் தான். அவ்வரசன் தான் பிறந்ததுமுதல் எந்த எந்த ரூபத்தைக் கண்டானோ அஃதொன்றும் அவளுக்கு நிகரல்லவென்று நினைத்தான். அவ்வாறு குணங்களென்னும் கயிறுகளினாற் கட்டப்பட்ட மனத்தை யும் கண்களையுமுடையவனாகி அந்த இடத்தைவிட்டுச் சலிக்கவில்லை; ஒன்றையும் உணரவுமில்லை. 'விசாலமான கண்களையுடைய இவளு டைய ரூபமானது பிரம்மதேவரால் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனிதர்களுமடங்கிய இவ்வுலகத்தைக் கடைந்தெடுத்து விபக்தமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது' என்று அவளழகென்னும் தனத்தின் நிறை வினால் ஊகித்தான். சிறந்தகுலத்தோனாகிய ஸம்வரணராஜன், அப் போது உலகத்தில் நிகரற்ற அந்த அழகான கன்னிகையைக் கண்ட வுடன், மன்மதபாணத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு உள்ளத்தில் கவலையுற் றான். தாங்கக்கூடாத காமாக்கினியினால் தபிக்கப்பட்ட அவ்வரசன், வெட்கப்படுகின்ற அந்த அழகிய கன்னிகையைப் பார்த்துத் தைரிய மாக அப்போது பேசத்தொடங்கினான்.

'வாழைமரம் போன்ற தொடைகளையுடையவளே! நீ யாவள்? யாருடைய பெண்? எதற்காக இங்கிருக்கிறாய்? தெளிவான புன்னகையுள்ளவளே! ஏன் மனிதரில்லாத கானகத்தில் தனியாகச் சஞ்சரிக்கிறாய்? எல்லா அங்கங்களிலும் பிழையில்லா தவளும் எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டவளுமாகிய நீ இந்த ஆபரணங்களை விரும்பத்தக்க ஆபரணம் போலிருக் கிறாய். உன்னைத் தேவப் பெண்ணாகவும் அஸுரப் பெண்ணா கவும் யக்ஷகன்னிகையாகவும் ராக்ஷஸகன்னிகையாகவும் நாக கன்னிகையாகவும் கந்தர்வகன்னிகையாகவும் மானிடப்பெண் ணாகவும் நான் நினைக்கவில்லை. பெண்ணரசியே! எந்த உயர்ந்த

பெண்களை நான் கண்டும் கேட்டும் இருக்கிறேனோ அவர்களையெல்லாம் உனக்கு ஒப்பாக நான் நினைக்கவில்லை. அழகிய முகமுள்ளவளே! சந்திரனைப்பார்க்கிலும் மிக்க இனியதும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையதுமாகிய உன் முகத்தைக் கண்டவுடன் மன்மதன் என்னைக் கலக்குகிறானே' என்று அவ்வரசன் அவளைப் பார்த்துச் சொன்னான். அப்போது, அவள் ஜனமில்லாதகாட்டில் காமபீடிதனான அரசனுக்கு யாதொரு மறுமொழியும் சொல்லவில்லை. பிறகு, அரசன் அடிக்கடி பிதற்றிக்கொண்டிருக்கும்போதே, நீண்டகண்களை உடைய அவள், மேகங்களில் மின்னல் மறைவதுபோல, அங்கேயே மறைந்தாள். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய அவளைத் தேடுவதற்கு அவ்வரசன் பித்தங்கொண்டவன்போலப் பிரமைகொண்டு வனமெங்கும் திரிந்தான். அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டன் அவளைக்காணாமல் அங்கே அதிகமாகப் புலம்பிச் சற்றுநேரம் அசைவற்றிருந்தான்.

நூற்றெண்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பூமியில் விழுந்த ராஜனைக்கண்டு அவனிடம் தபதி வருவதும், அவர்கள் ஸம்பாஷிப்பதும்.)

பிறகு, அவள் காணக்கூடாமற் போனபோது, மதனனால் மயலுற்ற அரசன், பகைவர் கூட்டங்களை வீழ்த்துகிறவனாயினும், தரையின்மீது விழுந்தான். அவன் பூமியில் விழுந்தபிறகு, அழகிய நகையுள்ளவளும் பருத்தும் அகன்றுமிருக்கிற நிதம்பங்களையுடையவளுமாகிய அந்தப் பெண் மறுபடியும் அவ்வரசனுக்குப் புலப்பட்டாள். பிறகு, அந்த அழகுள்ள தபதியென்பவள், கௌரவர்களின் வம்சத்தை விருத்திசெய்பவனும் காமனால் பீடிக்கப்பட்ட மனமுள்ளவனுமாகிய அவ்வரசனை இனிய சொல்லினால் அழைத்துச் சிரித்துக்கொண்டே, 'பகைவரை அடக்குகிறவனே! ராஜஸிம்மமே! எழுந்திரு; எழுந்திரு; உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். பூமியில் நீ வெளிப்படையாக மயங்கிக் கிடக்கத்தகாது' என்ற மதுரமான சொல்லைச் சொல்லினள். இவ்வாறு அழகிய சொல்லினால் அழைக்கப்பட்ட அவ்வரசன், அப்போதே, பருத்த நிதம்பத்துடன் அவளை தன்முன் நிற்கக் கண்டான். உடனே, அவ்வரசன் மன்மதாக்னியினால் கொதிப்புற்ற மனமுள்ளவனாகி, எழுத்துக்கள் தெளிவில்லாத சொல்

வினுல் கறுத்த கண்களையுடைய அவளை அழைத்துப் பேசினுன். 'கறுத்த கண்களையுடையவளே! நல்லது. பெண்ணரிசியே! மதன ஞல் வருத்தப்பட்டு உன்மீது பற்றுள்ள என்னை நீ அடைவாயாக; என்னுயிர் என்னை விட்டுவிடுகின்றது. விசாலமான கண்களையுடைய வளே! தாமரைமலரின் உட்காய்போன்ற நிறமுள்ளவளே! உன் னைப்பற்றி இந்த மன்மதன் கூரம்புகளினுல் என்னை ஓயாமல் துளைக் கிறுன். அழகியவளே! சிறந்த முகமுள்ளவளே! இவ்வாறுகக் கேள்வியில்லாத இடத்தில் மன்மதனென்னும் பெரிய ஸர்ப்பத்தினுல் கடிக்கப்பட்ட என்னைப் பருத்ததும் விசாலமுமான நிதம்பத்தை உடைய நீ அடைவாயாக. கின்னரகீதம்போலப் பேசுகிறவளே! என்னுயிர் உன் ஸ்வாதீனம். முழுதும் குற்றமற்ற அழகான அங்க முடையவளே! பதுமத்திற்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பான முகமுள்ள வளே! அச்சமுள்ளவளே! உன்னைவிட்டு நான் பிழைத்திருக்க முடி யாதவன். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளே! இந்த மன் மதன் என்னைத் துளைக்கிறுன். விசாலமான கண்களையுடையவளே! பெண்ணரசியே! ஆதலால், என் விஷயத்தில் தயைசெய். கறுத்த கண்களையுடையவளே! பற்றுள்ள என்னை நீ விடத்தகாது. பெண் ணரசியே! நீ அன்புவைத்து என்னைக் காப்பாற்றுதற்குரியவளா கிறுய். உன்னைப் பார்த்ததனுலே நேசம்வைத்த என்மனம் மிகக் கலங்குகிறது. அழகியே! உன்னைப் பார்த்தபின் மற்றொருத்தியைப் பார்க்க எனக்கு விருப்பமில்லை. பெண்ணரசியே! தயைசெய். நான் உன் ஸ்வாதீனம். பற்றுள்ள என்மேல் அன்புவை. சிறந்த நிதம்பமு டையவளே! விசாலமான கண்களையுடையவளே! உன்னைப் பார்த்த வுடன் மன்மதன் உள்ளே மறைந்து அம்புகளினுல் அடித்துவிட் டான். தாமரைக்கண்ணியே! மதனனென்னும் தீயினுல் எனக்கு உண்டான தாபத்தை அன்புவைப்பதென்னும் பெயருள்ள ஜலத்தி ஞல் தணிக்கக்கடவாய். இனியவளே! பெண்ணரசியே! உன்னைக் கண்டதனுலுண்டாகித் தாங்கமுடியாத அம்புகளினுல் அடிப்பவனும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் உக்ரமான அம்பும் வில்லுமுடையவனுமான மதனனை நீ உன்னைக் கொடுப்பதனுல் சமனஞ்செய்வாயாக. மங்கை யிற் சிறந்தவளே! காந்தர்வமென்னும் விவாகத்தினுல் என்னைச் சேர். வாழைமரம்போன்ற தொடைகளுடையவளே! விவாகங்களுள் காந்தர்வ விவாகம் சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகின்றது' என்றுன்.

தபதி, 'அரசனே! நான் தந்தைக்கு அடங்கிய கன்னிகை. என் விஷயத்தில் நான் ஸ்வதந்திரையல்லள். என்னிடத்தில் உனக்கு

விருப்பமிருந்தால் என் தந்தையைக் கேள். வேந்தனே! நீ என்னைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் உன்னுயிர் என்னால் எவ்வாறு அபகரிக்கப்பட்டதோ அவ்வாறாகவும் அதற்கதிகமாகவும் நீ என்னுயிரை அபகரித்து விட்டாய். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஆனால், என் தேகத்துக்கு நான் அதிகாரியன்று. அதனால், உன்னிடம் வரவில்லை. பெண்கள் ஸ்வதந்திரைகளல்லர். எல்லா உலகங்களிலும் கியாதிபெற்ற குலமுடையவனும் அடுத்தவர்களிடம் அன்புள்ளவனுமாகிய பிரபுவை எந்தக் கன்னிகை கணவனாக விரும்பாள்? ஆதலால், இவ்விதமான காலத்தில் என் தந்தையான ஆதித்யரை நமஸ்காரத்தினாலும் தவத்தினாலும் விரதத்தினாலும் ஆராதித்துவேண்டிக்கொள். பகைவரை மாய்ப்பவனே! அரசனே! அவர் என்னை உனக்குக் கொடுக்கவிரும்புவாராயின், நான் உனக்கு எப்போதும் வசப்பட்டிருப்பவளாக இப்போதே ஆகிவிடுவேன். க்ஷத்ரியஸ்ரேஷ்டனே! நான் தபதியென்று பெயருள்ளவள். உலகத்துக்கெல்லாம் தீபமாகிய இந்த ஸூர்யனுடைய பெண்ணான ஸாவித்ரிக்கு இளையவள்' என்றாள்.

நூற்றெண்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மறுபடி தபதி மறைந்ததும், மயக்கங்கோண்ட ஸம்வரணனிடம் மந்திரி வந்து தேறுதல் செய்ததும், அரசன் ஸூரியனை உபாஸிக்கும் காலத்தில் வஸிஷ்டர் வந்ததும், வஸிஷ்டர் ஸூரியனிடம் சென்று ஸூர்யனைத் துதிக்க, அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த சூரியன் ஸம்வரணனுக்காகத் தன்பெண்ணை வஸிஷ்டரிடம் கொடுத்ததும், அந்த மலையிலேயே தபதியும் ஸம்வரணனும் விவாஹஞ்செய்து கோண்டு அங்கேயே கிரீடைசெய்துகோண்டிருக்கையில் அவன் ராஜ்யத்தில் துவாதசவருஷ க்ஷாமம் வந்ததும், அதனை வஸிஷ்டர் நிவிருத்தி செய்ததும்.)

சிறந்தவளான தபதி இவ்விதம் சொன்னபிறகு, விரைவாக மேலுலகம் சென்றாள். அரசன் மனநோயுற்றவனாக, 'தபதி, தபதி' என்றே புலம்பினான். அவ்வரசன், பலமுறை தடுக்கிவிழுந்தான்; மறுபடியும் எழுந்து ஓடினான். ஓடியும் தபதியைக் காணமலே அவ்வரசன் அந்தப் பூமியிலேயே திரும்பியும் விழுந்தான். படையுடனும் வேலைக்காரர்களுடனும்கூட வேந்தனைத்தேடிவந்த அமைச்சன், உத்ஸவகாலத்தில் நாட்டப்பட்ட இந்திரத்வஜம் விழுந்ததுபோலப்

பெரியவனத்தில் தரையில் விழுந்திருக்கும் அரசர்களிற் சிறந்த அந்த ஸம்வரணனைக் கண்டான். அப்படிப்பட்ட சிறந்த வில்லாளி, யாவராலும் விடப்பட்டுத் தரையில் விழுந்திருப்பதைக்கண்டு, அவனுடைய அந்த மந்திரி தீயினாற் கொளுத்தப்பட்டவன்போல் ஆனான். அவன் விரைவாக அருகில் வந்து, சிநேகத்தினால் பரபரப்புற்று, பெண்மீது மோகங்கொண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்திருந்த அந்த அரசர்க்கரசனான ஸம்வரணராஜனைப் புத்திரனைப் பிதா எடுப்பதுபோலப் பூமியிலிருந்து தூக்கியெடுத்தான். புத்தியிலும் பிராயத்திலும் புகழிலும் நீதிசாஸ்திரஞானப் பயிற்சியிலும் முதிர்ந்தவனாகிய அந்த மந்திரி, அந்த அரசனைத் தூக்கியெடுத்தபின் துயரம் நீங்கினவனானான். எழுந்திருந்த அவ்வரசனைநோக்கி, இனிமையும் நன்மையுமுள்ள சொல்லினால், 'மானிடப்புலியே! பயப்படாதே. குற்றமற்றவனே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகும்' என்றுசொன்னான். போரில் சத்துருக்களை விழச்செய்பவனான அவ்வரசன் தான் பசியினாலும் தாகத்தினாலும் களைத்துத் தரையில் விழுந்ததாக ஊஹித்தான். தாமரைமலரின் வாசனையோடுகூடிய குளிர்ந்த ஜலத்தினால் அவ்வரசன் தலையை நனைத்துக் கிரீடத்தைத் திருத்திவைத்தான். பிறகு, பலசாலியான அவ்வரசன் மூர்ச்சைதெளிந்து அவ்வமைச்சன் ஒருவனைத்தவிர மற்றச் சேனையெல்லாவற்றையும் அனுப்பிவிட்டான். அப்போது, அவ்வரசனுடைய கட்டளையினால் பெருஞ்சேனை புறப்பட்டது. அவ்வரசன் மாத்திரம் மறுபடியும் அம்மலைச்சரிவில் உட்கார்ந்தான். பிறகு, அவன் அந்தச் சிறந்தமலையில் ஸ்நானமுதலியவற்றினால் பரிசுத்தனாகி ஸூர்யனை ஆராதிக்கக் கருதிக் கைகூப்பிக்கொண்டு மேனோக்கிய முகத்துடன் பூமியில் நின்றான். அப்போது ஸம்வரணராஜன் காமக்குரோதங்களாகிய சத்துருக்களை அழித்த புரோகிதரான வஸிஷ்டரென்னும் ரிஷிச்ரேஷ்டரை மனத்தில் தியானித்தான். அவ்வாறு அவ்வரசன் இரவும் பகலும் ஓரிடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தபோது, பன்னிரண்டாவது தினத்தில் பிரம்மரிஷியான வஸிஷ்டர் வந்தார். ஆத்மஞானமுள்ளவரும் ரிஷிச்ரேஷ்டரும் தர்மாத்மாவுமாகிய வஸிஷ்டமாமுனிவர் அவ்வாறு தவத்தில் மனம்வைத்திருந்த அவ்வரசனைக் கண்டவுடன், தபதியினால் அவன்மனம் அபகரிக்கப்பட்டிருப்பதைத் திவ்யஜ்ஞானத்தினாலறிந்து, அவன் விரும்பினதை நிறைவேற்றக் கருதி அவனிடம் பேசினார். ஸூர்யனுக்கொப்பான தேஜஸுள்ள அந்த வஸிஷ்டபகவான், அவ்வரசன் பார்த்திருக்கையிலேயே, ஆயிரம் கிரணங்களுள்ள ஆதித்யனைக் காண்பதற்கு மேலே சென்றார்.

தபோதனரான அந்தப் பிரம்மரிஷி, லக்ஷம்யோஜனைதூரம் ஒரு கொடியில் சென்று அங்கே பக்தியுடன் கைகூப்பிநின்று, 'நான் வஸிஷ்டன்' என்று தம்மைத் தெரிவித்தார். சிறந்த ஒளியுள்ள ஸூர்யன், அம்முனிஸ்ரேஷ்டரைநோக்கி, 'மஹரிஷியே! உமக்கு நல்வரவு; நீர் விரும்பினதைச் சொல்லும். மஹானுபாவரே! சிறந்த வாக்குள்ளவரே! என்னிடத்தில் எதை விரும்புகிறீரோ அந்த உமது விருப்பம் மிக்க துர்லபமாயிருப்பினும் அதனை உமக்கு நான் கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னான். ஸூர்யனால் இவ்வாறு சொல்லப் பட்ட அந்த வஸிஷ்டமாமுனிவர், பிரகாசமான கிரணங்களோடுகூடிய ஸூர்யனை நமஸ்கரித்து வாக்கினால் துதிசெய்துகொண்டு, எவன் ஒவ் வொருநாளும் ஒரு நிமிஷத்திற்கு முந்நூற்றறுபத்துநான்கு[1] யோஜ னைதூரம் குதிரைகளால் செல்லுகிறானோ அந்தச் சூர்யன் பக்கத் தில் நின்றுகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்:

'ஜனனமில்லாதவரும் மூன்றுலோகங்களையும் சுத்தஞ்செய்கிற வரும் பிராணிகளுக்கு ஆத்மாவும் கிரகங்களுக்கு அதிபதியும் வருஷிப் பவரும் சிருஷ்டி பிரளயங்களுக்கு இருப்பிடமும் உத்தமமான மகா தாயானுவுமாகிய ஸூர்யனை நமஸ்கரிக்கிறேன். ஞானத்திற்கு நிதி யும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவும் உலகத்திற்குப் பெரு விளக்கும் உலகங்களின் நன்மையை விரும்புகிறவரும் தாமே உண் டானவரும் ஜ்வலிக்கின்ற ஆயிரம் கிரணங்களோடுகூடியவரும் தேவ ஸ்ரேஷ்டரும் விரிவான ஒளியுள்ளவருமாகிய[2] விவஸ்வானை நமஸ் கரிக்கிறேன். உலகங்களுக்கு ஒரு கண்ணும் லோகங்களின் பிறப் புக்கும் இருப்புக்கும் இறப்புக்கும் காரணமும்[3] மூன்று வேதரூபி யும்[4] முக்குணங்களாலாகியசரீரங்களைத் தரிப்பவரும் பிரம்மா விஷ்ணு மகேஸ்வரஸ்வரூபியுமாகிய[5] ஸவிதாவை நமஸ்கரிக்கிறேன்' என்று துதிசெய்தார். ஸூர்யபகவான், 'சிறந்த தவமுள்ளவரே! உம்மால் துதிக்கப்பட்ட நான் இப்போது வரம்கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன். உம்மாற் சொல்லப்பட்ட துதி, என்னிடம் பக்தியுள்ளவர்கள் ஜபஞ் செய்வதற்குரியது. நான் அவர்களுக்கும் வரம்கொடுப்பேன்' என்று சொல்ல, வஸிஷ்டர், 'ஸூர்யபகவானே! ஸாவித்ரிக்கு இளையவளான இந்தத் தபதியென்னும் உமது குமாரி இருக்கிறாளே, இவளை ஸம் வரணனுக்காக உம்மிடம் வரிக்கிறேன். அவ்வரசன் பெரியகீர்த்தி யுள்ளவன்; தர்மார்த்தங்களை அறிந்தவன். உயர்ந்த புத்தியுள்ள

---

[1] எட்டு மைல். [2] ஸூர்யன். [3] ரிக், யஜுஸ், ஸாமம்.
[4] ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்கள். [5] ஸூர்யன்.

வன்; ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவரே! உமது பெண்ணுக்கு ஸம்வரணன் தகுதியான கணவன்' என்றார். இவ்வாறு வஸிஷ்டரால் சொல்லப்பட்ட அந்த ஸூர்யபகவான், அந்தப் பிராம்மணர் சொன்னதை அங்கீகரித்துக் கொடுக்கலாமென்றே நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, 'ரிஷியே! அரசர்களில் ஸம்வரணன் சிறந்தவன். நீர் ரிஷிகளிற் சிறந்தவர். தபதி பெண்களிற் சிறந்தவள். கொடுப்பதைத்தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது?' என்று மறுமொழி சொன்னான். பிறகு, ச்லாக்யமான எல்லா அங்கங்களையுமுடைய தபதியை [1] தபனன் தானாகவே ஸம்வரணனுக்காக மஹாத்மாவான வஸிஷ்டரிடம்கொடுத்தான்.

வஸிஷ்டமஹர்ஷி, அந்தத் தபதியென்னும் கன்னிகையைப்பெற்றுக்கொண்டபிறகு, விடைபெற்றுக்கொண்டு அப்போதே புகழ்பெற்ற கௌரவச்ரேஷ்டனான ஸம்வரணனிருக்குமிடத்திற்குத் திரும்பி வந்தனர். அந்தத் தபதியினிடம் சென்ற மனத்துடன் மன்மதாவேசங்கொண்டிருந்த அவ்வரசன், அழகிய நகையுள்ள அந்தத் தபதி என்னும் தேவகன்னிகை வஸிஷ்டருடன்கூட வரக்கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றவனாக விளங்கினான். அழகிய புருவங்களுள்ள அந்தத் தபதி ஆகாசத்திலிருந்து வரும்போது மேகத்திலிருந்து விழுந்த மின்னலைப்போல் ஒளியினால் திசைகளை விளக்கிக்கொண்டு அதிகமாகப் பிரகாசித்தாள். அவ்வரசனுக்குக் கஷ்டத்துடன் பன்னிரண்டு இரவு ஸமாதியிற் சென்றபிறகு, பரிசுத்தாத்மாவான ரிஷியாகிய வஸிஷ்டபகவான் வந்தார். ஸம்வரணன், வரங்கொடுப்பவரும் கிரகங்களுக்கு அதிபதியும் ஈச்வரருமாகிய ஸூர்யபகவானைத் தவத்தினால் ஆராதனஞ் செய்தபிறகு, வஸிஷ்டருடைய மஹிமையினாலே தான் பாரியையை அடைந்தான். அதன்பிறகு, தேவகந்தர்வர்களால் ஆச்ரயிக்கப்பட்ட அந்தச் சிறந்த பருவதத்தில் அவ்வரசன் சாஸ்திரப்படி தபதியைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்தான். அந்த ராஜரிஷி வஸிஷ்டரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று அந்தப் பர்வதத்திலேயே மனைவியுடன்கூடி விளையாடக்கருதினான். அப்போது, அரசன் அங்கிருந்துகொண்டு நகரத்தையும் தேசத்தையும் காடுகளையும் தோட்டங்களையும் ஆளும்படி அந்த அமைச்சனையே நியமித்தான். அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வஸிஷ்டர் உடனே சென்றார். பிறகு, அவ்வரசன் அம்மலையில் தேவதையைப்போல் விளையாடினான். அது முதல் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் அரசன் அந்த மனைவியுடன்கூடவே அம்மலையிலுள்ள காடுகளிலும் தடாகங்களிலும் ரமித்தான். சிறந்த

1 சூர்யன்.

ஸாதுவே! பாரதனே! அவ்வரசனுடைய அந்த நகரத்திலும் தேசத்தி லும் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இந்திரன் மழை பொழியவில்லை. பகை வரை அடக்குகிறவனே! அங்கே அந்த [1] அனுவிருஷ்டி நேர்ந்த போது, ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய எல்லாப்ரஜைகளும் நாசமடைந்தன. அப்படிப்பட்ட மிக்க கொடியகாலம் நேர்ந்தபோது, பூமியில் பனியும் விழவில்லை. அதனால், பயிர்கள் முளைக்கவில்லை. அப்போது பசியின் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் மனங் கலங்கி வீடுகளைவிட்டுத் திசைகளிலும் மூலைகளிலும் திரிந்தனர். பிறகு, அந்த நகரத்திலும் தேசத்திலும் பசியினால் வருந்தின ஜனங் கள் மனைவியரிடத்தும் அபிமானத்தைவிட்டு வரைகடந்து ஒருவரை யொருவர் கொன்றனர். அவ்வாறு பசியினால் வருந்தினவரும் மகிழ் வற்றவரும் பிணங்கள் போன்றவருமான மனிதர்களினால் அந்த நகரம் பிரேதங்களினால் சூழப்பட்ட யமபுரம்போலாயிற்று.

பிறகு, அவ்வாறிருந்த அந்த நகரத்தைக்கண்டு தர்மாத்மாவும்ரிஷி ஸ்ரேஷ்டருமாகிய அந்தவஸிஷ்டபகவானே அரசனிடம் ஓடிவந்தனர். அர்ஜுனா! பன்னிரண்டாவதுவருஷம் கடந்தபின், அந்த ராஜஸ்ரேஷ் டனைத் தபதியுடன்கூட அந்த நகரத்துக்கு அழைத்துவந்தார். உட னே, இந்திரன் அங்கே முன்போலவே நல்ல மழைபெய்தான். அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் மறுபடியும் நகரத்துள் பிரவேசித்தபோது பிரபுவா கிய இந்திரன் முன்போலப் பயிர்களை விருத்திசெய்வதற்காக நல்ல மழை பொழிந்தான். அதனால், பரிசுத்தமான மனமுள்ள அந்த ராஜ ஸ்ரேஷ்டனால் பரிபாலனஞ்செய்யப்பட்ட அந்த நகரத்துடன் தேச மும் மிகமகிழ்ந்து அபிவிருத்தியாயிற்று. பிறகு, ஸம்வரணராஜன், மறுபடியும் தன் பத்னியாகிய தபதியுடன் சேர்ந்து இந்திராணியுடன் சேர்ந்த இந்திரன்போலப் பன்னிரண்டு வருஷம் யாகஞ்செய்தான். பார்த்தனே! உனது கூடஸ்தையான தபதியென்னும் மஹாபாக்ய வதியான ஸூர்யபுத்ரி இவ்வாறிருந்தாள். அவளால் நீ தாபத்ய னென்று சொல்லப்படுகிறாய். பராக்ரமசாலிகளிற் சிறந்தவனே! அர்ஜுனா! அந்தத் தபதியினிடம் ஸம்வரணராஜன் குரு என்பவ னைப் பெற்றான். ஆதலால், நீ தாபத்யனாகிறாய்' என்றான்.

---

1 மழையில்லாமை.

நூற்றுத்தொண்ணூறுவது அத்தியாயம்.
சைத்ரரத பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கந்தர்வன் வஸிஷ்டருடைய மஹாத்மியத்தைச் சொல்வது.)

பரதஸ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந்த அர்ஜுனன், கந்தர்வன் சொன்ன அந்த வசனத்தைக்கேட்டு அப்போதே சிறந்த பக்தியுடன் பூர்ணசந்திரன்போலப் பிரகாசித்தான். சிறந்த வில்லாளியான அர்ஜுனன், வஸிஷ்டருடைய தவவன்மையைப்பற்றி மிக்க வியப்படைந்து கந்தர்வனைப் பார்த்து, 'கந்தர்வராஜனே! எந்த மஹரிஷி எங்களுடைய முன்னோர்களுக்குப் புரோஹிதராயிருந்தாரோ அவருக்கு வஸிஷ்டரென்றபெயர் உன்னால் சொல்லப்பட்டது. அஃது எவ்வாறு வந்ததென்பதையும் அந்தப் பகவானான ரிஷி எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். அதனை எனக்குச் சொல்' என்றுகேட்டான். கந்தர்வன், '[1] வஸிஷ்டர் பிரம்மாவுக்கு [2] மானஸபுத்திரர்; அருந்ததிக்குப் பர்த்தாவாகியவர். தேவர்களாலும் வெல்லமுடியாத காமக்ரோதங்களிரண்டும் அவருடைய தவத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டு அவருக்கு [3] கால்பிடித்துக்கொண்டிருந்தன. இந்திரியங்களை வசப்படுத்தினதினால் வஸிஷ்டரென்று சொல்லப்படுகிறார். மனிதர்களால் வெல்லக்கூடாத காமக்ரோதங்கள் அவரால் எவ்வாறு ஜயிக்கப்பட்டனவோ அவ்வாறே எதிரிகளும் ஜயிக்கப்பட்டனர். லோகங்களும் ஜயிக்கப்பட்டன. லோகங்களுக்குப் போகிற வழிகளும் திசைகளும் ஜயிக்கப்பட்டன. சிறந்த ஞானமுள்ள வஸிஷ்டர், விசுவாமித்திரர் செய்த பிழையினாலுண்டான மிகுந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு குசிகவம்சத்தவரை அழிக்காமலிருந்தார். புத்திரசோகத்தினால் கொதிப்புற்றபோது, வல்லமையுள்ளவராய் இருந்தும் வல்லமையில்லாதவன்போல விசுவாமித்திரரை அழிக்கத்தக்க கொடியகருமம் செய்யாமலிருந்தார். இறந்துபோன புத்திரர்களையும் யமன்வீட்டிலிருந்து திருப்பிக்கொண்டுவர வல்லமையுள்ளவராயிருந்தும் கருங்கடல் கரையை மீறாமலிருப்பதுபோலத் தெய்வத்தை அதிக்ரமிக்காமலிருந்தார்.

---

1 காமக்ரோதங்களை ஜயித்து இந்திரியங்களை வசப்படுத்தியவர்.

2 வருணனுடைய வீரியத்திலிருந்து பிரம்மாவினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் ஜனித்தவர்.

3 உருவத்தோடு அவர் கால்பிடிக்கும் வேலைக்காரர்களாக இருந்தன போலும்.

மனிதர்களிற் சிறந்தவர்களாகிய இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவர்கள், மனத்தை ஜயித்தவராகிய அம்மஹாத்மாவைச் சேர்ந்த பிறகுதான், இப்புவனியை அடைந்தனர். கௌரவபுத்திரனே! அவ்வரசர்கள் ரிஷிஸ்ரேஷ்டராகிய அந்த வஸிஷ்டரைப் புரோகிதராகப் பெற்று அனேக யாகங்கள் செய்தனர். பாண்டவஸ்ரேஷ்டனே! அந்தப் பிரம்மரிஷி அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டரெல்லாருக்கும் தேவர்களுக்கு ப்ருஹஸ்பதிபோல் யாகங்களைச் செய்வித்தார். ஆதலால், தர்மத்தையே பிரதானமாக உள்ளத்திற்கருதினவரும் வேதமும் தர்மசாஸ்திரமுந் தெரிந்தவரும் மனத்திற்கினியவரும் குணவானுமாகிய ஒருபிராம்மண புரோகிதரை (நீங்கள்) தேடவேண்டும். பார்த்தனே! பூமியை ஜயிக்க விரும்புகின்ற நல்லகுலத்திற்பிறந்த க்ஷத்திரியன், ராஜ்யத்தின் அபிவிருத்திக்காக முதலில் புரோகிதனை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். பூமியை ஜயிக்கவிரும்புகின்ற அரசன் பிராமணனை முன்னிட்டுக்கொள்ளவேண்டும். ஆதலால், குணவானும் ஜிதேந்திரியரும் வித்துவானும் அறம்பொருளின்பங்களின் உண்மையை அறிந்தவருமாகிய ஒரு பிராமணபுரோஹிதர் உங்களுக்கு இருக்கவேண்டும்' என்றான்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றொராவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வஸிஷ்ட உபாக்யானத்தில் விஸ்வாமித்திரர் வஸிஷ்டருடைய ஆஸ்ரமம் சென்றதும், வஸிஷ்டர் விஸ்வாமித்திரருக்கு ஆதித்யஞ் செய்ததும், விஸ்வாமித்திரர் வஸிஷ்டருடைய பசுவை யாசித்தும் கொடாததால் பசுவைப் பலாத்காரமாக அபகரித்ததும், வஸிஷ்டர் கோபமடைந்தவிஸ்வாமித்திரரைத் தோற்கச்செய்ததும், விஸ்வாமித்திரர் தவஞ்செய்து பிராம்மணரானதும்.)

அர்ஜுனன், 'சிறந்த ஆஸ்ரமத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்த வஸிஷ்டவிஸ்வாமித்திரர்களுக்கு யாதுகாரணம்பற்றி விரோதம் உண்டாயிற்று? அதனை முழுதும் எங்களுக்குச்சொல்' என்று கேட்க, கந்தர்வன் சொல்லுகிறான்:—

'அர்ஜுனா! இந்த வஸிஷ்டருடைய சரித்திரத்தை எல்லா லோகங்களிலும் புராணமென்று சொல்லுகின்றனர். அதனை உள்ள

படி என்னிடத்தில் கேள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! கான்யகுப்ஜதேசத்தில் குசிகரின் புத்திரரான காதியென்று உலகத்திற் கியாதிபெற்ற ஒருமஹாராஜர் இருந்தார். அந்தத் தர்மாத்மாவின் புத்ரராகிய விஸ்வாமித்திரரென்று பெயர்பெற்ற அரசர், சேனைகளும் வாகனங்களும் மிகுதியாக அடைந்து பகைவரை அழிப்பவராயிருந்தார். அவர் சேனைகளுடன் மஹாவனத்தில் வேட்டையாடித் திரிந்தார். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அழகானமலைகளிலும் பாலைவனங்களிலும் மான்களையும் பன்றிகளையும் அடித்துச் சிரமத்தினால் களைப்புற்ற அவர், மானைத் தேடிக்கொண்டு தண்ணீரை விரும்பி வஸிஷ்டருடைய ஆஸ்ரமம் நோக்கிவந்தார். ஸ்ரேஷ்டர்களைப் பூஜிப்பவராகிய வஸிஷ்டமகரிஷி, புருஷஸ்ரேஷ்டரான அந்த விசுவாமித்திரர் வந்ததைக்கண்டு அவரை மரியாதையுடன் அழைத்தார். பாரதனே! அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனீயங்கள் கொடுத்து நல்வரவுசொல்லி வனத்திலுள்ள அன்னத்தையுமளித்து அவரை அப்போது ஆதரித்தார். பிறகு, அந்த மஹாத்மாவான வஸிஷ்டருடைய காமதேனு, 'வேண்டியவற்றைக் கொடு' என்று அவரால் கட்டளையிடப்பட்டவுடனே, விரும்பினவற்றைக் கறந்தது. அர்ஜுனா! ஆவியோடுகூடிய பருவதம்போன்ற அன்னக்குவியல்களையும், மோர் ரஸம் துவையல் முதலியவற்றையும், பருப்புக்களையும், தயிர்வாய்க்கால்களையும், நெய்நிரம்பின கிணறுகளையும், சர்க்கரைப்பொங்கல்களையும், கரும்புகளையும், தேன்களையும், பொரிகளையும், [1] மைரேயம் என்னும் உயர்ந்தசாராயங்களையும், கிராமங்களிலும் காடுகளிலுமுள்ள ஓஷதிகளையும், பாலையும், ஆறுரஸங்களும்சேர்ந்து அமிர்தத்துக்கொப்பான சிறந்த [2] ரஸாயனத்தையும், உண்ணத்தக்கவை குடிக்கத்தக்கவையான பலவகைப் பக்ஷணங்களையும், அமிர்தத்துக்கொப்பான [3] லேகியங்களையும், [4] சோஷ்யங்களையும், பலவகைகளான உயர்ந்த விலைபெற்ற ரத்னங்களையும், ஆடைகளையும் மிகுதியாகக் கொடுத்தது. அந்த அரசர் மந்திரிகளோடும் சேனைகளோடும்கூட ஒன்றும் குறைவில்லாத அந்த இனியவஸ்துக்களினால் பூஜை செய்யப்பெற்று அப்போது மிகவும் திருப்தியடைந்தார்.

[5] ஆறு அவயவங்கள் நீண்டதும், அழகான விலாப்புறங்களும் தொடைகளுமுடையதும், [6] ஐந்து இடங்கள் பருத்திருப்பதும், தவ

---

1 மிரையென்னும் தேசத்திலுண்டானது. 2 பலத்தைத்தரும்உணவு.
3 நக்கிச்சாப்பிடத்தக்கவை. 4 உறிஞ்சிச் சாப்பிடத்தக்கவை.
5 தலை, கழுத்து, தொடைகள், அலைதாடி, வால், முலை.
6 நெற்றி, காதுஇரண்டு, கண்இரண்டு.

ளைக் கண்போன்ற கண்களையுடையதும், அழகிய உருவமுள்ளதும், பருத்த மடியுள்ளதும், நல்ல லக்ஷணங்கள் பொருந்தியதும், அழகான வாலுள்ளதும், முளைகள்போன்ற காதுகளுடையதும், அழகான கொம்புகளுடையதும், மனத்திற்கினியதும், பருத்தும் நீண்டுமிருக்கும் தலையும் கழுத்துமுடையதுமாயிருக்கிற அந்தத்தேனுவைக்கண்டு அந்த விஶ்வாமித்திரர் வியப்புற்றார். காதியின் புத்திரராகிய அந்த அரசர், அந்த நந்தினியென்னும் பெயருள்ள பசுவைச்சிலாகித்து அப்போது அந்த வஸிஷ்டமஹரிஷியைப் பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன், 'பிராம்மணரே! பத்துக்கோடி பசுக்களையாவது அல்லது என்னுடைய ராஜ்யத்தையேயாவது பெற்றுக்கொண்டு நந்தினியை எனக்குக்கொடும். மஹாமுனியே! ராஜ்யத்தை அனுபவியும்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட வஸிஷ்டர், 'தேவதைகளுக்கும் அதிதிகளுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் எம்மைப் புரோஹிதராகவைத்து யாகஞ் செய்பவருக்குமாக இந்த நந்தினியென்னும்பசு இருக்கிறது. குற்றமில்லாதவரே! ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தாலும் இஃது உமக்குக்கொடுக்கத் தகாது' என்றார். விசுவாமித்திரர், 'பகவானே! இந்தப்பசு [1] ரத்னம். ரத்னத்தையெடுத்துக்கொள்பவன் அரசன். நான் க்ஷத்ரியன். நீர் தவத்தையும் வேதாத்யயனத்தையும் கருவிகளாகவுடைய பிராம்மணர். சாந்தர்களும் மனத்தை அடக்கினவர்களுமாகிய பிராம்மணர்களுக்குப் பராக்கிரமம் ஏது? பத்துக்கோடி பசுக்களை வாங்கிக்கொண்டு நான் விரும்பினதை நீர்கொடாவிட்டால் நான் என் தர்மத்தை விட்டுவிடேன். பசுவைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டே போவேன்' என்றார். வஸிஷ்டர், 'நீர் சேனையுடனிருப்பவர்; அரசர்; க்ஷத்திரியர்; கைவன்மையுள்ளவர். நீர் எவ்வாறு விரும்புகிறீரோ அவ்வாறு உடனே செய்யும்; சங்கைப்பட வேண்டாம்' என்றார்.

அர்ஜுனா! வஸிஷ்டரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட விஶ்வாமித்திரர், ஹம்ஸத்திற்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பான தேனுவைப் பலவந்தமாக இழுத்தார். பிறகு, உத்தம குணமுள்ளதான அந்த வஸிஷ்டருடைய நந்தினியென்னும் தேனு, விஶ்வாமித்திரருடைய படைச்சேவகர்களால் பலாத்காரமாக இழுக்கப்பட்டும் கசைகளாலும் தடிகளாலும் இங்குமங்கும் அடித்துத் துரத்தப்பட்டும், 'அம்மா' என்று கூவிக்கொண்டு பகவானான வஸிஷ்டருக்கெதிரேவந்து தலை தூக்கிநின்றது; மிகுதியாக அடிக்கப்பட்டும் அந்த ஆஶ்ரமத்தை விட்டுச் செல்லவில்லை. அதைப்பார்த்த வஸிஷ்டர், 'பிரியமுள்ள

---

1 உயர்ந்தபொருள்.

நந்தினியே! அடிக்கடி கதறுகின்ற உன் சப்தத்தைக் கேட்கிறேன். நீ விசுவாமித்திரரால் பலவந்தமாக இழுக்கப்படுகிறாய். அதற்கு என்னாற் செய்யக்கூடியது என்ன? நான் பொறுமையுள்ள பிராம்மணனல்லவா ?' என்றுசொன்னார். பரதஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனா! அந்த நந்தினி, அந்தச்சேனைகளின் பயத்தினாலும் விசுவாமித்திரரிடமுள்ள பயத்தினாலும் வருத்தமுள்ளதாகி, வஸிஷ்டரைச் சரணமடைந்து, 'பகவானே! கொடியவர்களான விசுவாமித்திரருடைய சேனையாகிய ஜனங்களினால் கசைகளாலும் தடிகளாலும் அடிக்கப்பட்டு அநாதையைப்போலிருக்கிறேன். என்னை ஏன் கவனிக்காமலிருக்கிறீர்?' என்று சொல்லிற்று.

அர்ஜுனா! இவ்வாறு அந்தத்தேனு பீடிக்கப்பட்டபோது, உறுதியான நியமமுள்ள வஸிஷ்டமாமுனிவர் கலங்கவுமில்லை; தம் நிலையை விட்டுப் பெயரவுமில்லை. அப்போது வஸிஷ்டர், 'க்ஷத்ரியர்களுக்குப் பராக்கிரமம் வன்மை; பிராம்மணர்களுக்குப் பொறுமை வன்மை; பொறுமை என்னை அடைந்திருக்கிறது. ஆதலால், உனக்கிஷ்டமிருந்தால்செல்' என்றுசொல்ல, நந்தினி, 'பகவானே! நான் உம்மால்விடப்பட்டேனா என்ன? ஏன் இவ்வாறு பேசுகிறீர்? பிராம்மணரே! நான் உம்மால் விடப்படாமலிருந்தால் என்னைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டு போகமுடியாதே' என்றது. வஸிஷ்டர், அதைக்கேட்டு, 'குணமுள்ள நந்தினியே! நான் உன்னைவிடவில்லை; முடியுமானால் நிற்கலாம். கெட்டியான கயிற்றினால்கட்டி இந்த உன்கன்று பலாத்காரமாகக்கொண்டு போகப்படுகிறது' என்றுசொன்னார். 'நிற்கலாம்' என்ற வஸிஷ்டர் சொன்னதைக்கேட்ட அந்தக்காமதேனு உயர எடுக்கப்பட்ட தலையும் கழுத்துமுடையதாகவும் கொடிய பார்வையுள்ளதாகவும் காணப்பட்டது. அந்தத்தேனு, கோபத்தினால் கண்கள் சிவந்து, 'அம்மா' என்று உரக்கக்கூவிக்கொண்டு, விஶ்வாமித்திரருடைய அந்தச்சேனையெல்லாவற்றையும் துரத்திற்று. கோபத்தினால் கண்கள் சிவந்த அந்தத்தேனு சாட்டைநுனிகளாலும் தடிகளாலும் அடிக்கப்பட்டு அங்குமிங்கும் துரத்தப்படும்போது இன்னும் அதிககோபத்தை அடைந்தது. வாலிலிருந்து பெரிய நெருப்புமழையை அடிக்கடி வருஷித்தது; கோபத்தினால் சரீரமெல்லாம் ஜ்வலித்து மத்தியானகாலத்து ஸூர்யன்போற் பிரகாசித்தது. வாலிலிருந்து பல்கவர் என்னும் ஜாதியாரையும், மடியிலிருந்து திராவிடர்களையும் சகர்களையும், பின்பக்கத்திலிருந்து யவனர்களையும், சாணத்திலிருந்து பல சபரர்களையும், மூத்திரத்திலிருந்து வேறுசில சபரர்களையும், விலாப்பக்கங்களிலிருந்து பௌண்ட்ரர்களையும், கிராதர், யவனர், ஸிம்ஹலர், பர்ப்பரர், கஸர்,

சிபுகர், புளிந்தர், சீனர், ஹூணர், கேரளர் இவர்களையும், வாய் நுரையிலிருந்து அனேகவிதமான மிலேச்சர்களையும், அந்தத்தேனு உண்டுபண்ணிற்று. பலவகைகளான கவசங்களாற் போர்க்கப்பட்டவர்களும் பலவகை ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும் காமதேனுவினால் ஸ்ருஷ்டிசெய்யப்பட்டவர்களுமாகிய அந்த மிலேச்சக் கூட்டங்களாகிய பெரும்படைகளினால் மிகுந்த கோபத்துடன் விசுவாமித்திரருடைய சேனை, அவர் பார்த்திருக்கும்போதே, ஆக்ரமிக்கப்பட்டது. அப்போது, ஒவ்வொரு போர்வீரனும் ஐந்துபேர்களாலும் ஏழுபேர்களாலும் பிடிக்கப்பட்டான். அப்போது, பெருஞ்சரமாரிகளினால் அடிக்கப்பட்ட சேனையெல்லாம் விசுவாமித்திரர் கண்ணெதிரிலேயே தோற்றுப் பயமுற்றது. ரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைப் படைகளோடு கூடியதும் மிகவும் தாங்கக்கூடாத உக்கிரமுமாகிய அந்த விசுவாமித்திரரின் சைனியம் நாற்புறமும் அடிக்கப்பட்டுக் காமதேனுவினால் ஜயிக்கப்பட்டது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்த விசுவாமித்திரருடைய சேனையிலுள்ள வீரர்கள்யாவரும் கோபங்கொண்ட வஸிஷ்டசேனைகளினால் உயிர்போக்கப்படவில்லை. அந்தத் தேனு அந்தச் சேனையையெல்லாம் தூரத் துரத்திற்று. மூன்றுயோஜனை தூரம் துரத்தப்பட்ட அந்த விஸ்வாமித்திரசேனை பயத்தினால் கலங்கிக் கதறிக் காப்பவனை அடையாமற்போயிற்று.

பிறகு, அந்த விசுவாமித்திரர் பார்த்துக் கோபத்தினால் ஆவேசங்கொண்டு ஆகாயத்தையும் பூமியையும் நிரப்புகின்ற சரமாரிகளை ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான வஸிஷ்டர்மீது பொழிந்தார். விசுவாமித்திரரால் பிரயோகிக்கப்பட்ட கொடிய உருவமுள்ள நாராசபாணங்களையும் கத்திகளையும் அர்த்தசந்திரபாணங்களையும் வஸிஷ்டமாமுனிவர் மூங்கில் தடியினால் ஓதுக்கினர். அப்போது, யுத்தத்தில் வஸிஷ்டர்செய்கையின் ஸாமர்த்தியத்தைக் கண்டு, சத்ருக்களை அழிப்பவராகிய விஸ்வாமித்திரர் அதிக கோபங்கொண்டு அந்த ரிஷியின்மேல் திவ்யாஸ்திரங்களை மழையாகப் பொழிந்தார். ஆக்னேயாஸ்திரம், வாருணாஸ்திரம், ஐந்த்ராஸ்திரம், யமாஸ்திரம், வாயவ்யாஸ்திரம் முதலிய எல்லாவற்றையும், சிறந்த மஹிமையுள்ள பிரம்மபுத்திரரான வஸிஷ்டர் மேல் பிரயோகித்தார். அந்த அஸ்திரங்கள் பிரளயகாலத்தில் உக்கிரங்கொண்ட ஸூர்யரஸ்மிகளைப்போல் எங்கும் ஜ்வாலைகளை இறைத்துக்கொண்டு வந்தன. மிகுந்த பிரபாவமுள்ள வஸிஷ்டரும், தம்முடைய பிரம்மதேஜஸின் வன்மையினால், பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்த அஸ்திரங்களையெல்லாம் சிரித்துக்கொண்டே தண்டத்தினால்

தடுத்துவிட்டார். பிறகு, அவையெல்லாம் நீறுகி நிலத்தில் விழுந்தன. வஸிஷ்டர், திவ்யாஸ்திரங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, 'மஹாராஜனே! துராத்மாவே! காதிபுத்ரனே! தோற்றுப். இதற்குமேற்பட்ட பராக்கிரமம் உனக்கிருக்குமானுல் அதை நானிருக்கையிற் காண்பி' என்று சொன்னுர். அரசராகிய விஸ்வாமித்திரர், வஸிஷ்டரால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது, பெருஞ்சேனை வெருட்டப்பட்டு வெட்கம் நிரம்பினவராக ஒன்றும் பேசாமலிருந்தார். அப்போது, விஸ்வாமித்திரர், பிரம்மதேஜஸினுலுண்டான அந்தப் பெரிய ஆச்சரியத்தைக் கண்டு க்ஷத்திரியஜன்மத்தில் வெறுப்புற்று, 'க்ஷத்திரியனுடைய பராக்கிரமமென்னும் வன்மை நிந்திக்கத்தக்கது. பிரம்மதேஜஸின் வலிமையே வலிமை. பலாபலங்களைத் தூக்கிப்பார்க்கையில், தவவலிமையே சிறந்தது' என்று சொன்னுர். அவர், எவ்லாவளங்களும் நிரம்பியராஜ்யத்தையும் சிறந்த அந்த ராஜ்யலக்ஷ்மியையும் விட்டு ஸுகங்களை அலக்ஷியஞ்செய்து தவத்திலேயே மனம் வைத்தார். அவர் தவத்தினுல் ஸித்தியை அடைந்து தம் தேஜஸினுல் உலகங்களை எல்லாம் தகைந்து, தாபத்தையுண்டுபண்ணி ஜ்வலிக்கின்ற தேஜஸுடன் பிராம்மணத்தன்மையை அடைந்தார். பிறகு, அவர் இந்திரனுடன்கூட ஸோமரஸத்தையும் பானஞ்செய்தார். இவ்விதமான சக்தியுள்ள ராஜரிஷி பிரம்மரிஷியானுர்' என்றுன்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வஸிஷ்டபுத்ரரான சக்தி 1 கல்மாஷபாதனுக்குச் சாபம்கொடுத்ததும், ராக்ஷஸாவேசங்கொண்ட கல்மாஷபாதன் வஸிஷ்டபுத்திரர்களைப் பக்ஷித்ததும், வஸிஷ்டர் புத்திரசோகத்தினுல் தாபமடைந்து பிராணனை விடுவதற்குப் பல முயற்சிகள் செய்ததும்.)

அர்ஜுனன், 'கந்தர்வராஜனே! (விசுவாமித்ரர் பிரம்மரிஷியான பிறகு) வஸிஷ்டர் விசுவாமித்திரர் இவ்விரண்டு ரிஷிகளுக்கும்

---

1 இவனுக்கு ஸௌதாஸனென்றும் மித்ரஸஹனென்றும் பெயர்கள் உண்டு.

எதைப்பற்றிப் பகை உண்டானதோ அதை முழுதும் எனக்குச் சொல்; கந்தர்வனே! வஸிஷ்டருடைய பிரம்மதேஜஸின் மஹிமையையும், க்ஷத்ரியரும் மஹாத்மாவுமான விஸ்வாமித்திரர் பிராம்மணரானதையும் கேட்டு நான் திருப்தியடையவில்லை. கந்தர்வராஜனே! கதையைச் சொல். வஸிஷ்டவிஸ்வாமித்திரர்களுடைய மஹிமையைச் சொல்லுகிறாய். அதனை எனக்குப் பூர்ணமாகச்சொல்' என்று கேட்க, கந்தர்வன் சொல்லுகிறான்.

'பார்த்தனே! இந்த வஸிஷ்டருடைய சரித்திரம்[1] புராணம்; மிகுந்த புண்ணியமானது; எல்லா உலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றது. அதனை என்னிடம் கேள். பார்த்தனே! இவ்வுலகத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் கல்மாஷபாதனென்னும் அரசன் ஒருவனிருந்தான். அவன் இந்தப் பூமியில் ஒப்பற்ற பராக்ரமமுள்ளவன். ஒருகால், அவ்வரசன் வேட்டைக்காக நகரத்திலிருந்து வனஞ்சென்றான். சத்துருக்களைப் பீடிப்பவனாகிய அவ்வரசன், மான்களையும் பன்றிகளையும் அடித்துக்கொண்டு திரிந்தான்; மிக்க பயங்கரமான அந்த வனத்தில் காண்டாமிருகங்களையும் மிகுதியாகக் கொன்றான். அவ்வரசன் நெடுநேரம் அடித்துக் களைத்து அங்கிருந்து திரும்பினான். மகிமை பொருந்திய விஸ்வாமித்திரர் அவனுக்குத் தாம் யாகஞ்செய்விக்க விரும்பினார். யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத அவ்வரசன், பசிதாகங்களினால் வருத்தப்பட்டு ஒற்றையடிப்பாதையான வழியிற்போகும்போது தனக்கு நேராக வந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான வஸிஷ்டபுத்திரரைக் கண்டான். அவன் மஹானுபாவரும் வஸிஷ்டவம்சத்தை விருத்திசெய்கிறவரும் மஹாத்மாவான வஸிஷ்டருடைய நூறுபுத்திரர்களில் மூத்தவருமான அந்தச் சக்தியென்னும் முனிவரைக் கண்டு, 'நம்முடைய வழியைவிட்டு விலகும்' என்று சொன்னான். ரிஷி, அவ்வாறுசொன்ன அரசனை நயமான வசனங்களினால் ஸமாதானஞ்செய்து, 'மஹாராஜனே! இஃது என்வழி; இதுதான் சாஸ்வதமான தர்மம். கிழவன், பயந்தவன், அரசன், ஸ்நாதகன், பெண், ரோகிஷ்டன், கலியாணப்பிள்ளை, வண்டிக்காரன் இவர்களுக்கு வழிவிடவேண்டும். அவர்களுள் சிலருக்கு அரசர்கள் வழிவிடவேண்டும். மற்றும் சிலர் அரசர்களுக்கு வழிவிடவேண்டும். அரசன் பிராம்மணனுக்கு வழிவிடவேண்டும் என்பதுதான், எல்லாத் தர்மங்களிலும் உள்ளது' என்றார். அவர்களிருவரும் வழிக்காக ஒருவர்க்கொருவர்

---

1 பூர்வகல்பங்களிலுள்ளது.

இவ்வாறுபேசினர். 'விலகு, விலகு' என்றசொல்லேயே மேன்மேலும் சொன்னார்கள். தர்மப்படி தம்மார்க்கத்தில் நின்ற அந்த ரிஷி விலகிப் போகவில்லை. அரசனும் கோபத்தினால் ரிஷியின் மார்க்கத்தை விட்டு விலகாமலிருந்தான். அப்போது, வழிவிடாமலிருந்த அந்த முனிவரை அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் அறிவின்மையால் ராக்ஷஸனைப் போல் கசையால் தீண்டினான். கசையால் அடிக்கப்பட்ட அந்த வஸிஷ்டபுத்திரரான முனிஸ்ரேஷ்டர், உடனே கோபமிகுந்து, 'அரசர்களில் இழிவானவனே! நீ ராக்ஷஸனைப் போல் ரிஷியை அடிக்கிறாய். ஆகலால், இன்றுமுதல் நீ ராக்ஷஸனாவாய். மனிதர் மாம்ஸத்தில் ஆசைவைத்து இந்தப் பூமியெல்லாம் திரிவாய்' என்று அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டனைச் சபித்தார். தவவன்மையையே சக்தியாக உடைய சக்திமுனிவரால், 'ராஜாதமனே! செல்' என்று அவன் சொல்லப்பட்டான். அவனுக்குப் புரோஹிதர்களாயிருக்கிற நிமித்தம் விஸ்வாமித்திரருக்கும் வஸிஷ்டருக்கும் விரோதமிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் விசுவாமித்திரர் அவனிடம் வந்தார். பார்த்தனே! (சக்தியும் கல்மாஷபாதனுமாகிய) அவர்களிருவரும் இவ்வாறுவிவாதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், உக்கிரமான தவமுள்ளவரும் பிரபாவமுள்ளவருமாகிய விஸ்வாமித்திரரிஷி ஸமீபத்தில் வந்தார். அதன் பிறகு, அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன், தேஜஸில் வஸிஷ்டருக்கொப்பான அந்தச் சக்திமஹரிஷியை, வஸிஷ்டமஹரிஷியின் புத்திரனென்று அறிந்தான். பாரதனே! பிறகு, விஸ்வாமித்திரரும் தம்மை ஒளித்துக்கொண்டு தம் விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி அவ்விருவரையும் (மறைந்து) தாண்டிச் சென்றார். அந்தச் சக்தியென்னும் ரிஷியினால் சபிக்கப்பட்டிருந்த அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் அப்போது அவருடைய கோபத்தைத் தெளிவிப்பதற்கு அவரைப் பூஜித்துச் சரணமடைந்தான்.

குருஸ்ரேஷ்டனே! அந்த விசுவாமித்திரர், அவ்வரசனுடைய எண்ணத்தையறிந்து உடனே அரசனின்மீது ஒரு ராக்ஷஸனை ஏவினார். அந்தப்பிரம்மரிஷியான சக்தியின் சாபத்தினாலும் விசுவாமித்திரருடையஏவலினாலும் கிங்கரனென்னும்ராக்ஷஸன் அப்போதே ராஜாவின் மேல்ஆவேசமானான். வீரனே! அவன் ராக்ஷஸனால்பீடிக்கப்பட்டதை அறிந்து, ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான விசுவாமித்திரர் அவ்விடத்தில் இருந்து விலகிப்போனார். பிறகு, தெரிந்தவனான அவ்வரசன், உள்ளே இருக்கும் ராக்ஷஸனால் பலமாகப்பீடிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், தன்னைத் தன்புத்தியினாலடக்கிகொண்டிருந்தான். முன்னே அரசன்வனத்

திற்குப் புறப்படும்போதே பசியினால்வருந்தின ஒரு பிராம்மணன் கண்டு மாம்ஸம்சேர்ந்த உணவை யாசித்தான். அப்போது, மித்திரஸஹன் என்னும் அந்த ராஜரிஷி, அந்தப் பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'பிராம்மணா! நீ இங்கேயே சற்றுநேரம் காத்திரு; திரும்பிவந்த பிறகு, விரும்பின போஜனத்தை உனக்குத்தருவேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, அரசன் சென்றான். பிராம்மணஶ்ரேஷ்டன் அங்கே நின்றான். பார்த்தனே! பிறகு, பெரியமனமுள்ள அரசன் தன் விருப்பம்போல ஸுகமாகத்திரிந்து திரும்பி வந்து அந்தப்புரத்திற் பிரவேசித்தான். அந்த அரசன் பிராம்மணன் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டு உள்ளேபோய் அந்தப்புரம் சென்றபின் அதனை மறந்துவிட்டான். பிறகு, அரசன் நள்ளிரவில் எழுந்து பிராம்மணனுக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்ததை நினைத்து, உடனே சமையற்காரனைவருவித்து, 'போ; இந்தவனத்தின் ஆரம்பத்தில் ஒரு பிராம்மணன் அன்னத்தைவேண்டி என்னை எதிர்பார்த்திருக்கிறான். அவனை மாம்ஸம்சேர்ந்த அன்னத்தினால் நீ திருப்தி அடைவிக்கக் கடவாய்' என்றான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், அந்தச் சமையற்காரன் எங்கும் மாம்ஸம் கிடைக்காமையால் வருத்தத்துடன் அதனை அரசனுக்குத் தெரிவித்தான். ராக்ஷஸனால் ஆவேசிக்கப்பட்ட அரசன், சமையற்காரனைப் பார்த்து, 'மனிதர் மாம்ஸத்தினாலாவது அவனுக்குப் போஜனம் செய்வி' என்று மனத்தில் வருத்தமில்லாமல் பலமுறை சொன்னான். பிறகு, சமையற்காரன், 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொல்லப்படத் தக்கவர்களைக் கொல்லுகிறவர்களிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று அச்சமின்றி நரமாம்ஸத்தைக் கொணர்ந்தான். அதனை உடனே முறைப்படி சமைத்து அன்னத்துடன் சேர்த்துத் தவமுடையவனான அந்தப் பசித்த பிராம்மணனுக்குக் கொடுத்தான். அந்தப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டன், தன் யோகதிருஷ்டியினால் அந்த அன்னத்தைத் தெரிந்துகொண்டு கோபத்தினால் கலங்கின கண்களுடன், 'இது புஜிக்கத்தகாதது' என்றும், 'அந்த அதமனான அரசன் உண்ணத்தகாத உணவை எனக்குக்கொடுத்ததனால் முன்னே சக்தி சொன்னபடி மனிதர் மாம்ஸங்களில் விருப்பமுற்றுப் பிராணிகள் அச்சப்படும்படி இந்தப் பூமியெல்லாம் திரிவான்' என்றும்சொன்னான். இரண்டாந்தரம் வற்புறுத்திச் சொல்லப்பட்ட பிறகு, அரசனுக்கு அந்தச் சாபம் உறுதிப்பட்டது. ராக்ஷஸனுடைய பலத்தினால் ஆவேசிக்கப்பட்ட அரசன் அறிவிழந்தவனானான். பாரதனே! பிறகு, ராக்ஷஸனால் அறிவு

போக்கப்பட்ட அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டன், சிலகாலத்துக்குப் பின் அந்தச் சக்திமுனிவரைக் கண்டு, 'இந்தத் தகாத சாபத்தை நீர் என் மேல் பிரயோகித்ததனால், முதலில் உம்மைத் தொடங்கித்தான் நான் மனிதர்களைத் தின்ன ஆரம்பிக்கப்போகிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொன்ன பிறகு, உடனே அந்தச் சக்திமுனிவருடைய உயிரைப்போக்கி, புலி பசுவைத் தின்பதுபோல விருப்பத்துடன் அவரைத் தின்றான். சக்தி இறந்துபோனதைக்கண்டு, பிறகு, விசுவாமித்திரர் திரும்பத்திரும்ப வஸிஷ்டரின் புத்திரர்களின் மீதே அந்த ராக்ஷஸனை ஏவினர். அவ்வரசன் கோபித்துச் சக்திக்கு இளையவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான வஸிஷ்டரின் புத்திரர்களை ஸிம்மம் அற்பமிருகங்களைப் பக்ஷிப்பதுபோலப் பக்ஷித்தான்.

அந்தப்புத்திரர்கள் விசுவாமித்திரரால் கொல்விக்கப்பட்டதைக் கேட்டு, வஸிஷ்டர் அந்தத் துயரத்தைப் பெரியமலை பூமியைத்தாங்குவதுபோலத் தாங்கினர். அந்த ரிஷிஶ்ரேஷ்டர் தாம் இறப்பதற்கும் எண்ணங்கொண்டார். ஞானமுள்ளவர்களில் சிறந்த அவர் விஶ்வாமித்திரரை அழிப்பதைப்பற்றிமட்டும் நினைக்கவேயில்லை. அந்த வஸிஷ்டபகவான் மஹாமேருவின் சிகரத்திலிருந்து தமது சரீரத்தை வீழ்த்தினர்; அம்மலையின் பாறையின்மேல் பஞ்சுப்பொதியின்மேல் விழுவதுபோல விழுந்தார். பாண்டவனே! அந்தப்பகவான் அப்படி விழுதலினால் மரணமடையாமற் போனபோது மஹாவனத்தில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் பிரவேசித்தார். அப்போது செம்மையாக எரிந்துகொண்டிருந்த அக்னியும் அவரைக் கொளுத்தவில்லை. சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனே! அங்கே ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியும் அவருக்குக் குளிர்ச்சியாகவேயிருந்தது. சோகாவேசங்கொண்ட அந்த மஹாமுனிவர் ஸமுத்திரத்தைக்கண்டு உடனே பெரும்பாறையைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு அதன் ஜலத்தில் விழுந்தார். அந்த மகாமுனிவர் கடலின் அலைவேகத்தினால் கரையில் ஒதுக்கப்பட்டனர். கடுமையான தவமுள்ள அந்தப் பிரம்மரிஷி எவ்வகையிலும் எப்போது மரணமடையவில்லையோ அப்போது துயரத்துடன் திரும்பவும் ஆஶ்ரமத்திற்குச் சென்றார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுமூன்றுவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சில உபாயங்களால் பிராணனை விடமுயன்றும் அது நேராமற்போக வே வஸிஷ்டர் மறுபடி கங்கையில்விழுந்தும் பிராணன் போகாமையால் ஆஶ்ரமத்துக்குத் திரும்பிவந்ததும், அங்கே வந்த சக்தியின் பாரியையான அதிருஶ்யந்தி கர்ப்பமாயிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு தற்கொலை செய்துகொள்வதை நிறுத்தினதும், அதிருஶ்யந்தியுடன் கூடப்போகும் வஸிஷ்டரைப் பக்ஷிப்பதற்கு வந்த கல்மாஷபாதனுக்கு அவர் சாபவிமோசனம் செய்வித்ததும், அவனுடைய மனைவி வஸிஷ்டரிடம் கர்ப்பத்தையடைந்து அஶ்மகனைப்பெற்றதும்.)

பிறகு, புத்திரர்களில்லாத அந்தஆஶ்ரமத்தைக்கண்டு மிகுந்த துயரத்தினல் பீடிக்கப்பட்ட அந்த முனிவர், அந்த ஆஶ்ரமத்திலிருந்து மறுபடியும் வெளியிற்சென்றார். பார்த்தனே! அவர், கார்காலத்தில் புதுஜலம் நிரம்பினதும் கரையில் முளைத்த பலவகை மரங்களை மிகுதியாக இழுத்துக்கொண்டு போவதுமாகிய நதியைக் கண்டனர். கௌரவபுத்திரனே! துன்பமுற்ற அவர், அதைக் கண்டவுடனே, 'இந்நதியின் ஜலத்தில் முழுகிவிடுவேன்' என்று மறுபடியும் நினைத்தனர். மிகுந்த துயரமுற்ற அம்மஹரிஷி, பிறகு, தமது சரீரத்தைக் கயிறுகளினல் உறுதியாகக் கட்டிக்கொண்டு அம்மஹாநதியின் ஜலத்தில் மூழ்கினர். எதிரிகளின் படைகளை ஒழிப்பவனே! பிறகு, அந்நதி அவருடைய கட்டுக்களை அறுத்து அம்முனிவரைக் கட்டில்லாமல் தரையிலிருக்கும்படி விட்டுவிட்டது. கட்டுக்களினல் விடப்பட்ட அம்மஹரிஷி அந்நதியிலிருந்து கரையேறினர். மஹரிஷி அந்நதிக்கு [1] விபாசையென்று பெயர் வைத்தனர். பாரதனே! புருஷஶ்ரேஷ்டனே! சொல்தவருதவராகிய அந்த ரிஷியின் சொல்லினல் அந்நதி உலகத்தில் விபாசையென்று க்யாதிபெற்றது. அரசனே! துக்கமுள்ள வஸிஷ்டபகவான் அப்போது கரையேறி உடனே புத்தியை வ்யஸனத்திலேயே செலுத்தினர்; ஓரிடத்திலும்நிற்கவில்லை. அவர் மலைகளுக்கும் நதிகளுக்கும் தடாகங்களுக்கும்சென்றார். அவர்அப்போது கொடிய முதலைகளையுடையதும் பயங்கரமுமான இமயமலையின் நதியைக்கண்டு திரும்பவும் அதன் ஜலத்தில் விழுந்தார்.

---

1 கட்டை விடுத்தது.

அந்தச் சிறந்த ஆறும், அந்தப்பிரம்மரிஷியை அக்னிக்கொப்பானவர் என்று நினைத்து நூறுபிரிவுகளாகப் பிரிந்தோடிற்று. அதனால், அது [1] சதத்ரு என்று பெயர்பெற்றது. பிறகு, அதிலும் தாம் தரையில் இருக்கக்கண்டு தாமாக மரணமடைவது யாருக்கும் கூடாதகாரியம் என்றுசொல்லித் திரும்பவும் ஆஶ்ரமத்திற்கே சென்றார். அவர் பலவித மலைகளும் பலவகைத் தேசங்களும் போனபிறகு, ஆஶ்ரமத்திலிருந்த அத்ருஶ்யந்தியென்று பெயருள்ள மருமகளாற் பின் செல்லப்பட்டார். பிறகு, அவள் பின்னே ஸமீபித்துவந்ததனால், பொருள் நிரம்பினதும் ஆறு அங்கங்களாகிய சிக்ஷை, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜோதிஷம், கல்பம் இவற்றினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாக வேதம் ஓதுகிற குரலைக் கேட்டனர். பிறகு, 'யார் இவன் என் பின் வருகிறான்?' என்று அவர் கேட்டனர். மிகுந்த பாக்யமுள்ளவனே! அவர் இவ்வாறு சொன்னபின், அவர் மருமகளும் சக்தியின் மனைவியும் தவமுள்ளவளுமாகிய அத்ருஶ்யந்தியானவள், அம்முனிவரை நோக்கி, 'நானொருத்திதான் உம்முடன் வருகிறேன். மற்றொருவருமில்லை' என்று மறுமொழி சொன்னாள். வஸிஷ்டர், 'மகளே! வேதவேதாங்கங்களை ஓதுகிற இந்தக்குரல் யாருடையது? முன்னர் சக்தி ஸாங்கவேதாத்யயனஞ்செய்த குரலைப்போல் எனக்குக் கேட்டதே!' என்றார். அத்ருஶ்யந்தி, 'முனிவரே! உமது புத்ரராகிய சக்தியின் கர்ப்பம் என் வயிற்றில் இதோ உண்டாயிருக்கிறது. இந்த வயிற்றிலேயே இந்தக் கர்ப்பம் வேதாத்யயனம்செய்ய ஆரம்பித்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் ஆகின்றன' என்றுசொன்னாள்.

அர்ஜுன! சிறப்புவாய்ந்தவரான வஸிஷ்டரிஷி, அவள் இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, 'ஸந்தானம் இருக்கிறது' என்று சொல்லி மரணத்திலிருந்து நிவிர்த்தியானர். குற்றமற்றவனே! அவர் அங்கிருந்து அம்மருமகளுடன்கூடத் திரும்பிவரும்போது ஜனங்களில்லாத காட்டில் உட்கார்ந்திருந்த கல்மாஷபாதனைக் கண்டார். பாரதனே! உக்கிரமான ராக்ஷஸனால் ஆவேசிக்கப்பட்ட அவ்வரசன் அவரைக்கண்டதும் கோபித்தெழுந்து அப்போதே அம்முனிவரைப் பக்ஷிக்கக் கருதினான். அத்ருஶ்யந்தி, கொடிய செய்கையுள்ள அவனை நேரிற்கண்டு, வஸிஷ்டரைப் பார்த்துப் பயத்தினால் தழுதழுத்த குரலோடு, 'பகவானே! உக்கிரமான தண்டாயுதத்தோடு யமன் வருவதுபோலக் கையிற்பிடித்த தடியோடு இந்தக் கொடிய ராக்ஷஸன் இங்கே வருகிறான். மஹானுபாவரே! வேதந்

---

1 நூறாக ஓடினது.

தெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவரே! இவனைத் தடுப்பதற்குத் திற மையுள்ளவர் இப்புவியில் இப்போது உம்மைத்தவிர வேறொருவரும் இல்லை. பகவானே! பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமான இந்தப் பாவியி னிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றும்; நிச்சயமாக இந்த ராக்ஷஸன் இங்கே நம்மிருவரையும் பக்ஷிக்கக் கருதுகிறான்' என்றாள். வஸிஷ் டர், 'பெண்ணே! அச்சப்படாதே; ராக்ஷஸனுக்கு அஞ்சவேண்டு வது எவ்வகையிலுமில்லை. யாரால் பயம்வந்திருப்பதாக நீ பார்க் கிறாயோ அவன் அரக்கனல்லன். இவன் பூமியில் புகழ்பெற்ற பராக் கிரமசாலியான கல்மாஷபாதனென்னும் அரசன். இவன் இவ்வாறு மிகவும் பயங்கரனாக இந்த வனப்ரதேசத்தில் வஸிக்கிறான்' என்றார்.

பாரதனே! சிறந்தமகிமையுள்ள வஸிஷ்டபகவான் அவன் ஓடிவரக்கண்டு ஹூங்காரத்தினாலேயே நிறுத்தினார். மறுபடியும் மந்திரசுத்தமான தீர்த்தத்தினால் அவ்வரசனுக்குப் புரோக்ஷணஞ் செய்து தமது யோகமஹிமையினால் சாபநிவிருத்தி செய்தார். அவன், பன்னிரண்டு வருஷகாலம் வஸிஷ்டபுத்திரராகிய சக்தியின் பிரபா வத்தினால், அமாவாசைக் காலத்தில் ஸூரியன் ராகுகேதுக்களாகிய கிரஹத்தினால் பீடிக்கப்படுவதுபோலப் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். பிறகு, அவ்வரசன் ராக்ஷஸனால் விடப்பட்டு ஸந்தியாகாலத்து மேகத் தை ஸூர்யன் சிவக்கச்செய்வதுபோல் அந்தப் பெருவனத்தைத் தன் ஒளியினால் சிவந்ததாகச் செய்தான். உடனே, அவ்வரசன், பழைய ஞாபகத்தையடைந்து முனிஶ்ரேஷ்டரான வஸிஷ்டரை நமஸ் கரித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, 'மஹானுபாவரே! முனிஶ்ரேஷ்ட ரே! நான் ஸூதாஸபுத்திரன்; உம்மால் யாகஞ்செய்விக்கப் பெற்ற வன். இந்தக்காலத்தில் உமக்கு என்ன விருப்பமோ அதைச் சொல் லும். உமக்கு நான் என்ன செய்யக்கடவேன்?' என்று அப்பொழுது கேட்டான். அதைக்கேட்ட வஸிஷ்டர், 'எனக்கு நேர்ந்த துக்கமா கிய இது, காலத்தை அனுஸரித்து நடந்துபோயிற்று. நீ செல். ராஜ்யத்தை ஆளு. அரசனே! பிராம்மணனைமட்டும் ஒருபோதும் அவமதிக்காதே' என்று சொன்னார். அதற்கு அரசன், 'மஹானு பாவரே! நான் இனி ஒருபோதும் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்களை அவ மதிப்பதில்லை. நான் உமது கட்டளைப்படி பிராம்மணர்களைச் செம் மையாகப் பூஜிப்பேன். பிராம்மணோத்தமரே! வேதம் தெரிந்தவர் எல்லாரிலும் சிறந்தவரே! நான் எதனால் இக்ஷ்வாகுவம்சத்துக் கூடஸ்தர்களுக்குக் கடன்தீர்ந்தவனாவேனோ அதனை உம்மிடத்திற் பெறவிரும்புகிறேன். இக்ஷ்வாகு குலத்தின் அபிவிருத்திக்காக என் னால் விரும்பப்படும் புத்திரஸந்தானத்தின்பொருட்டு ஒழுக்கமும்

அழகும் குணமும் நிரம்பின என் மனைவியிடம்சேரக்கடவீர்' என்று சொன்னான். சொன்னசொல்தவறாத பிராம்மணோத்தமரான வஸிஷ்டர், சிறந்த வில்லாளியாகிய அவ்வரசனை நோக்கி, 'கொடுப்பேன்' என்பதாகவே அந்தவிஷயத்திற்கு மறுமொழிசொன்னார். ராஜாவான அர்ஜுனனே! அந்தக்காலத்தில் வஸிஷ்டர் அவ்வரசனோடுகூடவே உலகத்திற் பெயர்பெற்ற அயோத்தியென்னும் நகரத்திற்குச் சென்றார். ஜனங்களெல்லாரும், பாவம் நிவர்த்தியான அம்மஹாத்மாவான வேந்தனை இந்திரனைத் தேவர்களழைப்பதுபோல ஸந்தோஷத்துடன் எதிர்கொண்டழைத்தனர். வெகுகாலத்துக்குப்பின் அரசன் அந்த வஸிஷ்டமஹரிஷியுடன் சேர்ந்து அழகான லக்ஷணங்களோடுகூடிய அந்த நகரத்தில் பிரவேசித்தான். ஸூர்யோதயமானதுபோலப் புரோஹிதருடன்வந்த அந்த அரசனை அயோத்தியிலிருக்கும் ஜனங்கள் கண்டனர். அழகுள்ளவர்களிற் சிறந்த அவ்வரசன் சரத்காலத்தில் உதயமான சந்திரன் ஆகாயத்தைத் தன்னொளியினால் நிரம்பச் செய்வதுபோல அவ்வயோத்திநகரத்தைத் தன் ஒளியினால் நிரப்பினான். நீர்தெளித்து விளக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும் கொடிகளாலும் கொடிமரங்களாலும் பிரகாசிப்பதுமாகிய அந்தச் சிறந்த நகரம் அவ்வரசனுள்ளத்தை மகிழ்வித்தது. கௌரவபுத்திரனே! அப்போது ஸந்தோஷமும் செல்வமும் நிரம்பின ஜனங்களுள்ள அந்நகரம் இந்திரனால் அமராவதி சோபிப்பதுபோல அவ்வரசனால்சோபித்தது. அந்த ராஜரிஷி அந்தச் சிறந்தபட்டணத்தில் பிரவேசித்த பிறகு, அந்த ராஜாவின் கட்டளையினால் அவனுடைய மனைவி அவரிடம் சென்றாள். சிறப்புற்றவராகிய வஸிஷ்டமஹரிஷி, பிறகு, ருது காலம் வந்தபோது [1] தேவதைகளின் நடையை அனுஸரித்து அந்த அரசியுடன் சேர்ந்தார். உடனே அவளுக்குக் கர்ப்பம் உண்டாக, அம்முனிஶ்ரேஷ்டர் அவ்வரசனால் வந்தனஞ்செய்யப்பட்டுத் தமது ஆஶ்ரமத்திற்குச் சென்றார். புகழ்பெற்ற அந்த அரசி நீண்டகாலமாகியும் அந்தக் கர்ப்பத்தைப் பிரஸவிக்காமலிருந்தபோது கல்லினால் வயிற்றில் இடித்துக்கொண்டாள். அதனால், பன்னிரண்டாவதுவருஷத்தில் அந்தக்கர்ப்பம் புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய அஶ்மகன் என்னும் ராஜரிஷியாகப் பிறந்தது. அவன் பௌதந்யம் என்னும் பட்டணத்தை நிர்மாணஞ்செய்தான்.

---

1 ஸ்பரிசமாத்திரத்தினால்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பராசரர் பிறந்ததும், கல்மாஷபாதன் தம் பிதாவைக் கொன்றதைக் கேட்டு அவர் உலகத்தை நாசஞ்செய்ய யத்தனித்ததும், வஸிஷ்டர் அவருக்குக் கார்த்தவீர்யனைச் சேர்ந்த க்ஷத்திரியர்கள் தனத்துக்காகப் பிருகுவம்சத்தவர்களைக் கொன்றதையும், பயந்தோடின ஒரு பிராம்மணியின் தொடையில் தரித்திருந்த கர்ப்பத்தைக் கொல்லமுயலும்போது தொடையைப் பிளந்துகொண்டு வெளியில்வந்த குழந்தையின் தேஜஸினால் அவர்கள் குருடராகப் பிராம்மணியைச்சரணம் அடைந்ததையும் சொன்னதும்.)

ராஜாவான அர்ஜுனா! பிறகு, ஆச்ரமத்திலிருந்த அதிருச்யந்தி என்பவள் சக்தியின் குலத்தை விருத்திபண்ணுகிறவனும் இரண்டாவது சக்தியைப் போன்றவனுமான குமாரனைப் பெற்றாள். பரதச்ரேஷ்டனே! அந்தப் பகவானான வஸிஷ்டமாமுனிவர் அந்தப் பேரனுக்கு ஜாதகர்மமுதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைத் தாமே செய்தார். இறந்துபோவதற்காக இருந்த அந்த வஸிஷ்டமுனிவர் அந்தக் குழந்தை கர்ப்பத்திலிருந்த மாத்திரத்தினாலே நிலைபெறச் செய்யப் பட்டபடியால், அந்தக் குமாரர் பராசரர் என்று உலகத்திற் பெயர் பெற்றார். தர்மாத்மாவாகிய அந்தப் பராசரமுனிவர் ஜனித்ததுமுதல் தந்தையுடனிருப்பதுபோல அந்த வஸிஷ்டருடன் விடாமலிருந்ததனால் அவரையே தந்தையாக நினைத்தார். பகைவரைத்துயரப்படுத்துகிறவனாகிய அர்ஜுனா! அந்தப்பராசரர், தமது தாயான அதிருச்யந்தியின் முன்னிலையில், பிரம்மரிஷியான வஸிஷ்டரை நோக்கி, 'தந்தையே!' என்றழைத்தார். அந்தக் குமாரர், 'பிதாவே!' என்று நிறைந்த அர்த்தத்தோடுசொன்ன அந்த இன்சொல்லைக் கேட்டு, அதிருச்யந்தி, நீர்நிரம்பின கண்களோடு, அந்தப் பாலனை நோக்கி, 'குழந்தாய்! தந்தைக்குத் தந்தையாகிய இவரை, 'பிதாவே!' என்று அழைக்காதே. குழந்தாய்! உன் தந்தை நடுக்காட்டில் ராக்ஷஸனால் பக்ஷிக்கப்பட்டார். மாசற்றவனே! யாரைத் தந்தையென்று நினைக்கிறாயோ இவர் உனக்குத் தந்தையல்லர். இந்தப்பெரியவர் புகழ் பெற்ற அந்த உனது தந்தைக்குத் தந்தை' என்றாள். தவறுமொழி

யரும் சிறந்த மனமுள்ளவருமாகிய அந்தப் பராசரமஹரிஷி, தாயா ரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபின், துயரமுற்று எல்லாலோகங்களை யும் அழிப்பதற்கு எண்ணங்கொண்டார்.

அவ்வாறு மனத்துள் நிச்சயஞ்செய்த அந்தப் பராசரரை, மஹாத்மாவும் மஹாதபஸ்வியும் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவரும் மேலான அறிவுள்ளவரும் மைத்ராவருணியென்று சொல்லப்பட்ட வருமாகிய அந்த வஸிஷ்டர் என்ன காரணத்தினால் தடுத்தாரென் பதைக் கேள். வஸிஷ்டர் பராசரருக்குச் சொல்வது :—

'வேதம் தெரிந்தவர்களாகிய பிருகுவம்சத்தவரால் யாகஞ்செய் விக்கப்பெற்றவனும் அரசரிற் சிறந்தவனுமாகிய கிருதவீர்யன் என் னும் க்யாதிபெற்ற அரசன் ஒருவன் இவ்வுலகத்தில் இருந்தான். குழந்தாய்! முதல்போஜனத்துக்குத் தகுதியுள்ள அந்தப் பார்க்கவர் களை, ஸோமபானமானவுடன், நிரம்பின தனதான்யங்களினால் த்ருப்தி அடைவித்தான். அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் ஸ்வர்க்கஞ்சென்றபின், ஒரு காலத்தில் அவன் குலத்தோருக்குத் திரவியத்தின் உபயோகம் கடு மையாக நேர்ந்தது. அவ்வரசர்களனைவரும் பார்க்கவர்களிடம் தன மிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு உடனே யாசிப்பதற்காக அந்தப் பார்க்கவ ஸ்ரேஷ்டர்களிடம் சென்றனர். பார்க்கவர்களிற்சிலர் திர வியத்தை அழிவில்லாமல் பூமிக்குள் புதைத்தனர். சிலர் க்ஷத்திரியர் களால் பயம் நேரிடுவதைஅறிந்து பிராம்மணர்களுக்குத் தானஞ்செய் தனர். குழந்தாய்! மற்றும் சிலபார்க்கவர்கள் அந்த க்ஷத்திரியர் களுக்குத் திரவியம்வேண்டிய அவசியத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களுக்கு வேண்டியபடி தனத்தைக் கொடுத்தனர். குழந்தாய்! பிறகு, ஒருகால் ஒரு க்ஷத்திரியன் தற்செயலாக ஒரு பார்க்கவர்வீட் டில் பூமியைத்தோண்டினதனால் அவனுக்குத் திரவியம் கிடைத்தது. அந்தத்தனத்தை க்ஷத்திரியஸ்ரேஷ்டர்களனைவரும்கூடியே பார்த் தனர். பிறகு, அந்தச் சிறந்தவில்லாளிகள் கோபத்தால் அந்தப்பார்க் கவர்களை நிராகரித்து, சரணமடைந்த அவர்களனைவரையும் கூர்மை யான அம்புகளினால் அடித்தனர். கர்ப்பத்திலிருக்கிற சிசுமுதலாக எல்லாரையும் வெட்டிக்கொண்டு பூமியெல்லாம் திரிந்தனர். இவ் வாறு அவர்கள் பார்க்கவர்களை அழிக்கும்போது, அவர்களின் மனைவி கள் பயத்தினால் இமயமலையாகிய துர்க்கத்தை அடைந்தனர். அவர் களில் அழகியதொடைகளையுடையவளாகிய ஒருத்தி, தன் பர்த்தா வின்குலம் விருத்தியாவதற்காக, பயத்தால்வெளிப்பட்ட சிறந்த பிர பாவமுள்ளகர்ப்பத்தை ஒற்றைத்தொடையினால் தாங்கினள். ஒருபிரா

மணப்பெண் அந்தக் கர்ப்பத்தைக்கண்டு பயத்தினால் கலக்கமுற்று உடனே க்ஷத்திரியர்களிடம்சென்று ரகஸ்யமாகத் தெரிவித்தாள். உடனே, அந்த க்ஷத்திரியர்கள் அந்தக் கர்ப்பத்தைக் கொல்லும் யத்னத்துடன் சென்றனர். பிறகு, அவர்கள், தன் ஒளியினால் ஜ்வலிக்கின்ற பிராம்மணப்பெண்ணைக் கண்டனர். உடனே, அந்தக் கர்ப்பம் அந்தப் பிராம்மணப் பெண்ணின் தொடையைப் பிளந்துகொண்டு மத்தியானகாலத்துச் சூரியனைப்போல க்ஷத்திரியருடைய திருஷ்டிகளை அபகரித்துக்கொண்டே வெளிப்பட்டது. அதனால், அவர்கள் கண்ணில்லாமல் மலைத்துர்க்கங்களில் தடுமாறினர். அப்போதும் எண்ணம் வீணாகப்போன அவ்வரசர்கள், பயத்தினால் கலக்கமுற்று, கண்ணை வேண்டி அந்தச் சிறந்த பிராம்மணப்பெண்ணைச் சரணமடைந்தனர். அந்த மதிகெட்ட அரசர்கள், துயரமுற்று, அவிந்த அக்னியைப் போல ஒளிமழுங்கி, மஹானுபாவையான அந்தப் பிராம்மணியை நோக்கி, 'பெருமைபெற்ற அம்மாளுடைய தயையினால் க்ஷத்திரிய ஜாதி க்ஷேமத்தை அடையவேண்டும்: எல்லோரும் பாவச்செய்கையை நிவிருத்திசெய்து செல்வோம். சிறந்தவளே! நீ உன் புத்திரனுடன்கூட எங்கள் மீது தயை செய்யக்கடவாய். மறுபடியும் கண்ணைக்கொடுத்து வேந்தர்களைக் காப்பாற்றுவாயாக' என்றுவேண்டினர்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிராம்மணியின் சொல்லைக்கேட்டு ஔர்வரைச் சரணமடைந்த க்ஷத்திரியர்களுக்குக் கண் கிடைத்ததும், உலகத்தை நாசஞ்செய்யத் தவஞ்செய்யும் ஔர்வரை அவர் பிதா அவருடைய தவத்திலிருந்து விலக்கியதும்.)

அதனைக்கேட்டு, அந்தப் பிராம்மணி, 'புத்ரர்களே! நான் கோபங்கொண்டு உங்கள் கண்களைப் பறித்துவிடவில்லை. பிருகுவம்சத்தவனான இந்த [1] ஊருஜன் இப்போது உங்கள் மேல் கோபித்திருக்கின்றான். பிள்ளைகளே! அம்மகாத்மா தன் பந்துக்கள் கொல்லப்பட்டதை நினைத்துக் கோபத்தினால் உங்கள் கண்களைப் பறித்திருக்கிறான்; சந்தேகமில்லை. புத்திரர்களே! நீங்கள் பிருகுவம்சத்த

---

[1] தொடையிற் பிறந்தவன்.

வரின் கர்ப்பங்களைக்கூட எப்போது கொன்றீர்களோ அப்போது இந்தக் கர்ப்பம் நூறுவருஷகாலம் என்னுல் தொடையிலடக்கிவைக் கப்பட்டிருந்தது. இவன் கர்ப்பத்திலிருக்கையிலேயே, ஆறு அங்கங் களோடும்கூடிய வேதமெல்லாம், ப்ருகுவம்சத்துக்கு மேன்மேலும் நன்மையைச் செய்யக்கருதி, இவனிடம் பிரவேசித்தன. அப்படிப் பட்ட இவன் பிதிர்வதத்தினுலுண்டான கோபத்தினுல் உங்களைக் கொல்ல விரும்புவது நிச்சயம். இவனுடைய திவ்ய தேஜஸினுலே தான் உங்கள் கண்கள் பறிக்கப்பட்டன. அந்த ஔர்வனுகிய எனது உத்தமபுத்திரனையே நீங்கள் வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய நமஸ்காரத்தினுல் இவன் ஸந்தோஷமடைந்து கண்களைக் கொடுப் பன்' என்று சொன்னுள். அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அவ்வரசர்களனைவரும், உடனே அந்த ஊருஜரைப் பார்த்து, 'தயைசெய்யும்' என்று கேட்டுக்கொண்டனர். அப்போது அவர் தயைசெய்தார். அந்தச் சிறந்த பிரம்மரிஷி தொடையைக் கிழித் துக்கொண்டு பிறந்தார். இந்தக் காரணம்பற்றி ஔர்வரென்னும் பெயரினுல் உலகத்தில் ப்ரக்யாதி பெற்ருர். அப்போது அரசர்கள் மறுபடியும் அவரால் கண்களைப்பெற்றுத் திரும்பிச்சென்றனர்.

அந்தப் பார்க்கவரான முனிவர் எல்லாலோகங்களுக்கும் கெடுதி யைக் கருதினுர். அப்பா! அவர் அப்போது எல்லா உலகங்களையும் அழிப்பதற்காக நினைத்துத் தம் மனம் முழுவதையும் அதுவிஷயத் தில் ஏகாக்ரமாகச் செய்தார். மிகுந்த தவத்தினுல் ஜ்வலித்த அந் தப் ப்ருகுவம்ச புத்திரராகிய ஔர்வமுனிவர் தமது பிதிர்க்களைத் திருப்தி அடைவிப்பதற்காகப் பார்க்கவர்களின் பகை தீர்க்கவிரும்பி எல்லாலோகங்களும் அழியும்படி தேவாஸுர மனுஷ்ய லோகங்களை எல்லாம் உக்கிரமான பெருந்தவத்தினுல் கொதிப்புறச் செய்தார். குழந்தாய்! குலத்திற்கு ஆனந்தகரனை அந்தப்புத்திரன் அவ்வகை யாக இருந்ததைக் கண்டறிந்து, பிதிர்க்களனைவரும் பிதிர்லோகத் திலிருந்துவந்து, பின்வருமாறு சொல்லலானுர். 'ஔர்வனே! புத் ரனே! உனது கடுமையான தவத்தின் மஹிமையைக் கண்டோம். லோகங்களினிடம் அனுக்ரஹஞ்செய். உன் கோபத்தை அடக்கு. குழந்தாய்! முன்னே க்ஷத்ரியர்கள் ஹிம்ஸிக்கையில் பரிசுத்தாத்மாக் களான பார்க்கவரனைவரும் சக்தியில்லாமல் தங்கள்வதையைத் தடுக்கா மல் இருக்கவில்லை. குழந்தாய்! நீண்ட ஆயுளினுல் எப்போது எங் களுக்குத் துயரமுண்டாயிற்ருே அப்போது நாங்களாகவே க்ஷத்ரி யர்களால் கொல்லப்படுவதை விரும்பினேம். முன்னே ஒருவன் பார்க்கவர்களின் கிருஹத்தில் தனத்தைப் புதைத்துவைத்ததும்

க்ஷத்ரியர்களுக்குத் த்வேஷத்தையும் கோபத்தையும் உண்டாக்கு வதற்காகவே தான். பிராம்மணோத்தமனே! குபேரனே! நமக்கு மிகுதியான தனத்தைக் கொணர்ந்து கொடுத்தபோதிலும் ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகின்ற நமக்கு அந்தத் தனத்தினால் ஆகவேண்டியது என்ன? குழந்தாய்! எங்கள் எல்லோரையும் யமன் எடுக்கமுடியாமல் இருந்தபோது நாங்களே சம்மதித்துக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உபாயம் இது. குழந்தாய்! ஆத்மஹத்தி செய்துகொள்ளும் மனிதன் நல்ல லோகங்களைப் பெறான். அதனால், செம்மையாக ஆராய்ந்து நாங்கள் ஆத்மவதம் செய்துகொள்ளவில்லை. அப்பா! நீ செய்யக் கருதுகிற இந்தக்காரியம் எங்களுக்கு இஷ்டமன்று; எல்லா லோகங்களையும் அழிப்பதாகிய பாபத்தினின்று இந்த மனத்தையடக்கு. குழந்தாய்! புத்திரனே! க்ஷத்திரியர்களையும் ஏழு லோகங்களையும் கெடுக்காதே. தவத்தின் வன்மையைக் கெடுக்கும் கோபத்தைக் கொல்' என்றனர்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுருவது அத்தியாயம்.
சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிதிர்க்கள் சொற்படி ஔர்வர் கோபத்தை ஸமுத்திரத்தில் விட்டது.)

ஔர்வர், 'பிதிர்க்களே! நான் கோபத்தினால் எல்லா லோகங்களையும் அழிப்பதைப்பற்றி முதலிற்செய்த பிரதிஜ்ஞை வீணாகாது. வீண்கோபமும் வீண் பிரதிஜ்ஞையுமுள்ளவனாக நான் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். நிறைவேற்றப்படாத கோபம், அக்னி அரணிக்கட்டையை எரிப்பதுபோல் என்னை எரித்துவிடும். காரணம்பற்றியுண்டான கோபத்தை எவன் பொறுப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறானோ அந்த மனிதன் தர்மார்த்தகாமங்கள் மூன்றையும் ஸரியாகக் காப்பதற்கு வல்லவனாகான். எல்லாவற்றையும் ஜயிக்கவிரும்புகின்ற அரசர்களினால் துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிப்பதற்கும் சிஷ்டர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் கோபம் காலங்களில் பிரயோகிக்கப்படுவதாகும். க்ஷத்ரியர்கள் ப்ருகுவம்சத்தவரை வதஞ்செய்தபோது கர்ப்பப்பையிலடங்கித் தொடையிலிருந்த நான் தாய்வர்க்கங்களின் கூச்சலைக்கேட்டேன். ஈனர்களான க்ஷத்திரியர்கள் ப்ருகுவம்சத்தவரைக் கர்ப்பம் முதல் ஒழித்ததை லோகத்திலுள்ள தேவர் முதலானவர்கள் எப்போது

பொறுத்தனரோ அப்போதே கோபம் என்னிடம் ஆவேசமாயிற்று. பயத்தினல் விரித்த கூந்தலோடுகூடிய என் தாய்மார்களும் தந்தைமார்களும் எந்த உலகங்களிலும் அடைக்கலம் பெருமற்போனார்கள். அந்தப் பார்க்கவர்களின் மனைவிகளை யாரும் காப்பாற்ருமலிருந்த போது மேன்மையுற்ற இந்த என்தாய் ஒற்றைத்தொடையில் என்னைத் தாங்கினுள்: பாவத்தைத் தடுப்பவன் உலகங்களில் எப்போது இருப்பனே அப்போதுதான் எல்லா உலகங்களிலும் பாவஞ்செய்பவன் இரான். எப்போது பாவியைத் தடுப்பவன் எங்கும் நேரிடாமல் இருக்கிருனே அப்போது அனேக ஜனங்கள் பாவச்செய்கைகளையே செய்துகொண்டிருப்பார்கள்: எவன் ஸமர்த்தனுயிருந்தும் தெரிந்திருந்தும் தன் சக்தியினல் பாவத்தைத் தடுக்கவில்லையோ அவனையும் அந்தப் பாவம் சேரும். அரசர்களும் தேவர்களும் காப்பாற்றச் சக்தியுள்ளவராயிருந்தும், என் பிதிர்க்கள் இவ்வுலகத்தில் ஜீவித்து இருப்பதை இஷ்டமாக நினைத்து, அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு ஆரம்பிக்காமற் போயினர். அதனல், இந்த லோகங்களின்மேல் நான் கோபித்தேன். எனக்கு ஸாமர்த்தியமிருக்கிறது: உங்களுடைய சொல்லையும் நான் அதிக்ரமிக்கக்கூடவில்லை. நான் ஸமர்த்தனுக இருந்தும் உபேக்ஷைசெய்தால் இவ்வாறே மறுபடியும் உலகங்களுக்குப் பாபத்தினல் பெரிய பயம் உண்டாகும். என் கோபத்தினல் உண்டான எந்த அக்னி லோகங்களை பக்ஷிக்கவிரும்புகிறதோ அதனை அடக்கினல், அது தன் வலிமையினல் என்னையே எரித்துவிடும். தேவர்களே! நீங்களும் எல்லாவுலகங்களுக்கும் நன்மையையே விரும்புகிறவர்களென்பதை நான் அறிகிறேன். ஆதலால், உலகங்களுக்கும் எனக்கும் எது நன்மையோ அதனைக் கட்டளையிடுங்கள்' என்று சொன்னர்.

பிதிர்க்கள், 'உன் கோபத்தினுலுண்டான எந்த அக்னி லோகங்களைப்பற்ற ஆரம்பிக்கிறதோ அதனை ஜலத்தில் விட்டுவிடு; உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். லோகங்கள் ஜலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவை. எல்லா ரஸங்களும் ஜலமயம். உலகமே ஜலமயம். பிராம்மணேத்தமனே! ஆதலால், இந்த உன் கோபாக்னியை ஜலத்தில் விட்டுவிடு. பிராம்மணனே! ஸம்மதமாயிருந்தால் உன் கோபத்தினுலுண்டான இந்த அக்னி ஜலத்தை எரித்துக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் நிற்கட்டும். உலகங்கள் ஜலமயமானவையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. குற்றமற்றவனே! இவ்வாறு உனது இந்தப் பிரதிஜ்ஞையும் ஸத்தியமாகிவிடும். இதனல், தேவர்களும் உலகத்தோரும் நாசம்

அடையார்கள்' என்றனர். குழந்தாய்! பிறகு, ஔர்வர் அந்தக் கோபத்தினுலுண்டான அக்னியை ஸமுத்திரத்தில் விட்டுவிட்டார். அதுதான் வடவாமுகாக்கினி என்னப்பட்ட பெருங் குதிரைத்தலை யாகி ஸமுத்திரத்திலுள்ள ஜலங்களைப் பக்ஷிக்கிறதென்று வேதம் அறிந்தவர்கள் அறிகின்றனர். அஃது அக்னியை வாயிலிருந்து கக்கி ஸமுத்திரஜலத்தைக் குடிக்கிறது. ஞானிகளில் சிறந்தபரா சரனே! ஆதலால், நீயும் லோகங்கள் முக்கியமானவை என்று அறிந்து அவற்றைக் கெடுக்காமலிருக்கக் கடவாய். உனக்கு ஸுகம் உண்டாகட்டும்' என்று சொன்னுர்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பராசரர் வஸிஷ்டருடைய உபதேசத்தினுல் உலகத்தை அழிப் பதைவிட்டு ராக்ஷஸரை அழிப்பதற்கு யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்ததும், புலஸ்தியருடைய பிரார்த்தனை யினுல் யாகத்தை முடித்ததும்.)

மஹாத்மாவான வஸிஷ்டரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந் தப் பராசரப் பிரம்மரிஷி, தமது கோபத்தை ஸர்வலோகங்களையும் அழிப்பதிலிருந்து நிவ்ருத்திசெய்தார். சிறந்த பிரம்மதேஜஸுள்ள வரும் வேதமறிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவரும் சக்தியின் புத்திரரு மான அந்தப் பராசரமுனிவர் ராக்ஷஸஸத்ரம் என்னும் யாகஞ் செய்தார். அப்போது, அம்மஹாமுனி, சக்தியின்வதத்தை நினைத்து, முதிர்ந்தவர்களும் பால்யர்களுமான ராக்ஷஸர்களைத் தாம் செய்யும் யாகத்தில் எரித்தார். வஸிஷ்டர், 'இவனுடைய இரண்டாவது பிரதி ஜ்ஞையையும் நான் தடுக்கமாட்டேன்' என்ற நிச்சயத்தினுல் அவரை ராக்ஷஸவதத்திலிருந்து நிவ்ருத்திக்கச்செய்யவில்லை. அந்தயாகத்தில், அந்தப் பராசரமுனிவர், ஜ்வலிக்கின்ற திரேதாக்னிகளின் முன் னிலையில் நான்காவது அக்னியைப்போலிருந்தார். தமது சக்திக் குத் தக்கபடி ஹோமஞ் செய்யப்பட்ட அந்தப் பரிசுத்தமான யாகத் தினுல் அந்த ஆகாயம், மேகங்கள் போனபிறகு ஸூர்யனுல் பிரகா சிப்பதுபோலப் பிரகாசிக்கச் செய்யப்பட்டது. அங்கே தமது பிரம்மதேஜஸினுல் பிரகாசிக்கின்ற அந்தப் பராசரரை வஸிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களெல்லோரும் இரண்டாவது ஸூர்யனைப்போல

நினைத்தனர். பிறகு, சிறந்த புத்திமானாகிய அத்ரிமுனிவர் பராசரரைவிட வேறொருவரால் ஸாதிப்பதற்கு முற்றும்முடியாத ராக்ஷஸஸத்ரத்தை நிறுத்தக்கருதி அவரிடம் வந்தார். சத்ருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனே! அவ்வாறே, புலஸ்தியரும் புலகரும் பெருவேள்வி செய்தவராகிய க்ரதுமுனிவரும் ராக்ஷஸர்கள் பிழைப்பதைக்கருதி அங்கே வந்தனர். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பார்த்தா! புலஸ்தியர் அந்த ராக்ஷஸர்களுடைய வதத்தைப்பற்றி எதிரிகளை அழிப்பவராகிய பராசரரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

'அப்பா! உனக்கு இடையூறு ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிறதா? புத்திரனே! அறியாதவர்களும் நிரபராதிகளுமான எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் வதஞ்செய்வதனால் நீ ஸந்தோஷப்படுகிறாயா? எனக்கு இந்த ஸந்ததிநாசத்தை நீ செய்யத்தகாது. குழந்தாய்! இது தபஸ்விகளான பிராம்மணர்களுக்குத் தர்மமாகக் காணப்பட்டதல்லவே. சாந்தி அன்றோ மேலான தர்மம். பராசரா! அதைச்செய். பராசரா! நீ ஸ்ரேஷ்டனாக இருந்து பெரிய அதர்மத்தைச் செய்கிறாய். தர்மந்தெரிந்த சக்திமுனியையும் நீ அதிக்ரமிக்கத்தகாது. இவ்வாறு என் சந்ததிக்கு நாசத்தையும் நீ செய்யத்தகாது. வஸிஷ்டவம்சத்தவனே! சக்திக்குத் தமதுசாபத்தினாலேதானே அந்த மரணம் முன்னே நேர்ந்தது? தம்மிடத்திலுண்டான கோபதோஷத்தினால் அந்தச்சக்தி இவ்வுலகத்திலிருந்து ஸ்வர்க்கத்தில் சேர்ப்பிக்கப்பட்டார். ரிஷியே! அவரைப் பக்ஷிப்பதற்கு ராக்ஷஸன் எவனும் ஸமர்த்தனல்லன். விசுவாமித்திரர் ஏவிய ராக்ஷஸனால் அந்த வஸிஷ்டபுத்திரர் பக்ஷிக்கப்பட்டார். அப்போது, வஸிஷ்டபுத்திரர்கள் பொறுமையுள்ளவர்களாகச் சாபமிடாமலும் தங்களைக்காப்பதற்கு உபாயந்தேடாமலும் வேறு தேகம்வரட்டுமென்று நினைத்து அந்தத்தேகத்தைத் தகித்தனர். அந்தச் சக்திமுனிவர் தம்மரணத்தைத் தாமே தேடிக்கொண்டார். அப்போது அவருக்கு மரணம் வந்தது. பராசரனே! அதில் விசுவாமித்திரர் வ்யாஜமாக இருந்தார். கல்மாஷபாதனென்னும் அரசனும் ஸ்வர்க்கமேறி ஆனந்தப்படுகிறான். மஹாமுனியே! சக்திக்கு இளையவர்களாகிய வஸிஷ்டபுத்ரர்கள் யாவரும் தேவர்களுடன் சேர்ந்து ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக விளையாடுகின்றனர். மஹரிஷியே! இதெல்லாம் வஸிஷ்டருக்குத் தெரிந்த விஷயம். குழந்தாய்! பேதையர்களான ராக்ஷஸர்களுக்கு இந்த நாசம் வந்திருக்கிறது. வஸிஷ்டபௌத்ரனே! இந்த யாகத்திற்கு நீ காரணமாயிருக்கிறாய். இந்தயாகத்தை நீ விட்டுவிடு. உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். உனது இந்த யாகம் முடிவு பெறட்டும்.'

என்றார். புலஸ்தியரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது, சிறந்த ஞானமுள்ள வஸிஷ்டராலும் அப்படியே அங்கீகரிக்கப்பட்டதன்மேல், சக்திபுத்திரரான பராசரமஹாமுனிவர் அந்த ஸத்திரத்தை முடித்துவிட்டார். எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் யாகத்திற்காக வளர்க்கப்பட்ட தீயை அப்போதே இமயமலையின் வடபுறத்திலுள்ள பெருங்காட்டில் விட்டுவிட்டார். அந்த அக்னி இன்னமும் அவ்விடத்தில் எப்போதும் ராக்ஷஸர்களையும் மரங்களையும் கற்களையும் பக்ஷித்துக்கொண்டு பர்வகாலங்தோறும் காணப்படுகிறது.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸௌதாஸன் மனைவியிடத்தில் வஸிஷ்டர் புத்திரனைஉண்டு பண்ணினதற்குக் காரணம் கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு கந்தர்வன், ஸௌதாஸன் கதையையும் அவனுக்குப் பிராம்மணியின் சாபம் நேர்ந்ததையும் சொல்வது.)

சிறந்த பிரம்மதேஜஸும் மிகச்சிறந்த தவமுமுள்ள சக்திபுத்ரரான பராசரர், விசுவாமித்திரரை வதம்செய்யக்கருதி மறுபடியும் உக்கிரமான 1 தீயைவளர்த்தனர். சிறந்த ஞானவானான ஸுப்ரம்மண்ய தேவர், விசுவாமித்திரருடைய ஹிதத்தைக்கருதி, அக்னிக்கொப்பான தமது தேஜஸினால் பராசரரால் மூட்டப்பட்ட அந்தஅக்னியை விழுங்கினார்' என்று கந்தர்வன் சொன்னதைக்கேட்டு, அர்ஜுனன், 'கல்மாஷபாதனென்னும் ராஜாவினால் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவரான தன்குருவினிடம் என்னகாரணம்பற்றித் தன்மனைவி அனுப்பப்பட்டாள்? மஹாத்மாவான அந்த வஸிஷ்டமஹரிஷி முக்கியமான தர்மத்தை அறிந்திருந்தும் சேரத்தகாதஸ்திரீயை ஏன் சேர்ந்தார்? ஸ்நேகிதனே! முன்னே வஸிஷ்டராலும் மிகப் பாவமான செய்கை ஏன் செய்யப்பட்டது? இதைப்பற்றி வினவுகின்ற என் ஸம்சயத்தையெல்லாம் நீ தீர்க்கக்கடவாய்' என்றான். அதைக்கேட்ட கந்தர்வன், 'யாராலும் ஜயிக்கமுடியாத தனஞ்சயனே! வஸிஷ்டரையும் மித்ரஸஹன் என்னப்பட்ட கல்மாஷபாதராஜனையும்பற்றி நீ என்னைக் கேட்டதற்கு நான் சொல்லுவதைத் தெரிந்துகொள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! வஸிஷ்டபுத்ரரும் மஹாத்மாவுமான சக்தியினால் அவ்வரசன்

---

1 யாகம்செய்தார்.

எவ்வாறு சபிக்கப்பட்டானென்பதை முழுதும் உனக்குச் சொன்னேன். சாபத்திலகப்பட்டுக்கொண்ட அந்த வீரனாகிய அரசன் கோபத்தினால் கண்கள் கலங்கித் தன்மனைவியுடன் பட்டணத்திலிருந்து வெளியே சென்றான்; ஜனமில்லாத காட்டுக்குச்சென்று மனைவியுடன் திரிந்தான். அனேக மான்கூட்டங்களும் இன்னும் பற்பல பிராணிகளும் நிரம்பினதும், பயங்கரமான சப்தமுள்ளதும், அனேகவிதமான புதர்களாலும் கொடிகளாலும் மரங்களாலும் மறைக்கப்பட்டதுமான வனத்தில் சாபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுத் திரிந்து கொண்டிருந்த அவ்வரசன், ஒருநாள் பசிமிகுந்து தன் உணவைத் தேடிக்கொண்டு மிகவுங் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், மனிதரில்லாத ஒரு காட்டில் ஒரு பிராம்மணனும் பிராம்மணியும் புணர்வதற்குச்சேர்ந்திருப்பதைக்கண்டான். அவ்விருவரும், அவனைக்கண்டதும் மிகவும் பயந்து விருப்பம் நிறைவேறாமலே ஓடினர். ஓடுகிற அவ்விருவருள் அந்தப் பிராம்மணனை அரசன் பலவந்தமாகப் பிடித்தான். தன் பர்த்தா பிடிபட்டதைக்கண்டு உடனே அந்தப் பிராம்மணி, 'வேந்தனே! நல்ல நியமமுள்ளவனே! உனக்கு நான் சொல்லுகிறதைக் கேள். நீ ஸூர்யவம்சத்திற் பிறந்தவன்; உலகத்தில் கியாதிபெற்றவன்; தர்மத்தினின்றும் தவறாதிருப்பவன்; பெரியோருக்குப்பணிவிடை செய்வதில் ஊக்கமுடையவன். சாபத்தாற் கெடுக்கப்பட்டவனே! ஜயிக்கமுடியாதவனே! நீ பாபஞ் செய்யலாகாது. ருதுகாலம் வந்தபிறகு ஸந்ததிக்காக என் புருஷனுடன் சேர்ந்திருந்த நான், விருப்பம் நிறைவேறாமலே, என் கணவரைப்பற்றிய வ்யஸனத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளாவேன். ராஜச்ரேஷ்டனே! தயைசெய்து இந்த என் பர்த்தாவை விட்டுவிடு' என்றாள்.

அவள் இவ்வாறு கதறும்போதே, அவன், தயையில்லாமல், புலி, தான்விரும்பின மானைத்தின்பதுபோல, அவள்கணவனைத் தின்றான். கோபம்மேற்கொண்ட அவளது கண்ணீர்த்துளிகள் தரையில் விழுந்ததும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியாகி அந்த இடத்தையே எரித்தன. அப்போது துயரத்தினால் கொதிப்புற்ற அந்தப்பிராம்மணி, தன் கணவனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தினால்பீடிக்கப்பட்டுக் கோபத்துடன் கல்மாஷபாதன் என்னும்ராஜரிஷியைப்பார்த்து, 'அயோக்கியனே! மதிகெட்டவனே! என் விருப்பம் நிறைவேறாதபோது, நான் பார்த்திருக்கையில், மிகுந்த புகழுள்ளவரும் என் அன்பருமான கணவரை நீ தயை சிறிதும் இல்லாமல் தின்றாயாதலால், நீயும் என் சாபத்தினாலடிபட்டு, ருதுகாலத்தில் உன்பாரியையைப் புணர்ந்தவுடன் உயிரைவிடுவாயாக'

என்று சபித்தாள். பிறகு, அந்த ராஜாவினல் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அந்தப் பிராம்மணி அவனுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்தாள். 'எந்த வஸிஷ்டமஹரிஷியின் புத்திரர்கள் உன்னால் அழிக்கப்பட்டனரோ அந்த வஸிஷ்டமஹரிஷியுடன் புணர்ந்து உன் மனைவி புத்திரனைப் பெறுவாள். அரசர்களில் இழிவானவனே! அந்தப் புத்திரன்தான் உன் வம்சத்திற்காக இருக்கப்போகிறான்' என்றாள். அந்த அழகான அங்கிரஸின்வம்சத்துப் பெண் இவ்வாறு ராஜாவுக்குச் சாபம்கொடுத்து, அவன் முன்னிலையிலேயே, ஜ்வலிக்கின்ற தீயில் மூழ்கினள். வீரனே! மிகுந்த மகிமையுள்ள வஸிஷ்டர், தமது சிறந்த யோகஞானத்தினால் இதை முழுதும் பிரத்யக்ஷமாக உணர்ந்தார். அதற்குப்பின் வெகுகாலம் கடந்து, சாபம் தீர்ந்த அந்த ராஜரிஷி, ருதுகாலத்தில் சேரப்போனபோது மதயந்தியென்னும் அவன் மனைவியால் தடுக்கப்பட்டான். காமத்தினால் மோகங்கொண்ட அவ்வரசனுக்கு அந்தச் சாபம் நினைவில்லை. அப்போது தன் மனைவியின் சொல்லைக் கேட்டு, அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டன் பரபரப்போடு அந்த சாபத்தை நினைத்து மிக வருத்தமுற்றான். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! இந்தக் காரணத்தினால் சாபமாகிய தோஷமடைந்த அரசன் வஸிஷ்டரைத் தன் மனைவியிடம் சேரச் செய்தான்' என்றான்.

நூற்றுதோண்ணூற்றேண்பதாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரத பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் தகுந்த புரோஹிதர் யாரென்றுகேட்க, கந்தர்வன் தௌம்யரை வரிக்கச் சொன்னதும், கந்தர்வனுக்கு ஆக்னேய அஸ்திரம் கொடுத்ததும், உத்கோசமென்ற தீர்த்தத்தில் பாண்டவர்கள் தௌம்யரைப் புரோஹிதராக வரித்ததும்.)

அர்ஜுனன், 'கந்தர்வனே! எங்களுக்குத் தகுந்த புரோஹிதர் வேதம் தெரிந்தவருள் யாரிருக்கலாம்? அவரைச் சொல். உனக்கு எல்லாந்தெரியுமே' என்றுகேட்க, கந்தர்வன், 'தேவலமுனிவரின் இளைய ஸஹோதரராகிய தௌம்யமுனிவர் இதோ வனத்தில் உத்கோசமென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் தவஞ்செய்கிறார். விருப்பமிருந்தால், அவரை வரித்துக்கொள்ளுங்கள்' என்றான். பிறகு, அர்ஜுனன் அந்த ஆக்னேயாஸ்திரத்தை முறையோடு கந்தர்வனுக்குக் கொடுத்தான். அவனும் ஸந்தோஷம்

அடைந்து, 'சிநேகிதனே! சிறந்த குதிரைகள் என்னிடம் இருக்கின்றன. அவற்றை உனக்குக் கொடுப்பேன். உபகாரஞ்செய்த ஸ்நேகிதனுக்குப் பிரதியுபகாரத்தைச் செய்கிறேன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! சாக்ஷுஷியென்னும் மோஹவித்தையைப் பெற்றுக்கொள்' என்றுசொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனன், ஸந்தோஷம்அடைந்து, 'கந்தர்வராஜனே! குதிரைகள் உன்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும். உபயோகப்படுங்காலத்தில் நாங்கள் பெற்றுக்கொள்வோம். உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகக்கடவது' என்று சொன்னான். அந்தக் கந்தர்வனும் பாண்டவர்களும் ஒருவரையொருவர் மரியாதை செய்து அழகான கங்கைக்கரையிலிருந்து விருப்பம்போலச் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் உத்கோசதீர்த்தத்தில் தௌம்யாஸ்ரமத்துக்குச் சென்று தௌம்யரைப் புரோஹிதராக வரித்தனர். வேதம் தெரிந்தவர்களெல்லாரிலும் சிறந்தவராகிய தௌம்யர் காட்டிலுள்ள காய்கிழங்குகளைக் கொடுத்தும் புரோஹிதராக இருப்பதை அங்கீகரித்தும் அவர்களுக்கு மரியாதைசெய்தார். அந்தப் பாண்டவர்கள், அந்தப் பிராம்மணரை முன்னிட்டுக்கொண்ட பிறகு, ஸம்பத்தையும் ராஜ்யத்தையும் ஸ்வயம்வரத்தில் த்ரௌபதியையும் தாங்கள் அடைந்ததாகவே நினைத்தார். ஆசாரியரான அந்தப் புரோஹிதருடன் சேர்ந்த பரதஸ்ரேஷ்டர்கள் அப்போது தங்களுக்கு நாதனிருப்பதாக நினைத்தனர். அவர்களுடைய ஆசாரியரான அந்தத் தௌம்யரென்னும் பிராம்மணோத்தமர் வேதங்களையும் வேதார்த்தங்களையும் சரியாக அறிந்தவர்; உயர்ந்தபுத்தியும் சிறந்த வாக்குமுள்ளவர்; அழகுள்ளவர். அந்தத் தௌம்யர் பிரம்மதேஜஸினாலும் புத்தியினாலும் அழகினாலும் புகழினாலும் பாக்யத்தினாலும் பலவகையான மந்திரங்களினாலும் பிருஹஸ்பதிக்கு நிகராயிருந்தார். அந்தப் பிரம்மரிஷியும், அவர்களை ஸ்வபாவத்தாலேயே பூமியில் எல்லாரிலும் மேற்பட்டவராக நினைத்தார். தர்மஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞருமான அந்தத் தௌம்யரால் தர்ம யாகஞ்செய்விக்கத் தகுதியுள்ளவர்களாக அங்கீகரிக்கப்பெற்ற வீரர்களான பாண்டவர்களனைவரும் ராஜ்யம் கிடைத்ததாகவே நினைத்தனர். புத்தியும் பராக்ரமமும் தேகவன்மையும் மனவெழுச்சியுமுள்ளவர்களும் இரண்டாவது தேவர்களைப் போன்றவர்களும் அரசர்களுமாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள், அந்தத் தௌம்யரால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, அவருடன் சேர்ந்து அந்தப்பாஞ்சாலியின் ஸ்வயம்வரத்திற்குச் செல்ல நிச்சயித்தனர்.

சைத்ரரதபர்வம் முற்றிற்று.
